

<https://helda.helsinki.fi>

Indoeurópai jövevényyszavak és a második szótagi labiális p̥ magánhangzók fejlődése az uráli nyelvekben

Holopainen, Sampsa

University of Szeged
2017

Holopainen , S , Junttila , S & Kuokkala , J 2017 , Indoeurópai jövevényyszavak és a második
p̥ szótagi labiális magánhangzók fejlődése az uráli nyelvekben . in T Földes
Sankovics (eds) , A nyelvteoretikai kutatások újabb eredményei IX.
Szeged , Szeged , pp. 109-136 , A nyelvteoretikai kutatások újabb
Szeged , Hungary , 27/04/2016 .

<http://hdl.handle.net/10138/299876>

---

cc_by
publishedVersion

Downloaded from Helda, University of Helsinki institutional repository.

This is an electronic reprint of the original article.

This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Please cite the original version.

INDOEURÓPAI JÖVEVÉNYSZAVAK ÉS A MÁSODIK SZÓTAGI LABIÁLIS MAGÁNHANGZÓK FEJLŐDÉSE AZ URÁLI NYELVEKBEN

HOLOPAINEN, SAMPSA – KUOKKALA, JUHA – JUNTILA, SANTERI
(Helsinki Egyetem)

1. Bevezetés¹

A finnugri és a számi nyelvek nem első szótagi labiális magánhangzóinak fejlődése régóta foglalkoztatja a finnugrisztika kutatóit. Manapság általánosan elfogadott elmélet, hogy a finnugri és számi **-u* és **-o* nem uráli alapnyelvi eredetűek, hanem későbbi fejlődés eredményei az adott nyelvekben (ld. pl. Sammallahti 1999; Salminen 2002), azaz korábbi **i-* és **a-*tövekből fejlődtek ki.² Az, hogy ezek a labiális magánhangzók közös számi és finnugri innovációk-e, egy másik probléma, amellyel legutóbb Kuokkala (2012, 2016b) foglalkozott részletesen. Egyéb uráli nyelvek (például a mordvin vagy szamojéd) labiális magánhangzói szintén későbbi, független fejlemények, habár a szamojéd, a finnugri és a számi labiális magánhangzók fejlődésében ugyanolyan képzők játszottak szerepet, pl. PU **kālī-w* > fi. *käly*, protoszamojéd **kālū* 'sógor'.

Nemrég Aikio (2015: 37–9) felvetette, hogy a második szótagi **-o* mégis visszavezethető az uráli alapnyelvre. Aikio ötlete egy viszonylag kis szócsoporthoz alapul, amelyben a finnugri és számi megfelelők **-o*-t tartalmaznak és a hanti és a manysi megfelelők **a-i* magánhangzó-kombinációra utalnak. Aikio nem foglalkozik részletesebben a témával, kijelenti, hogy a téma kifejtése egy esetleges jövőbeli kutatás problémája lesz majd.

Bár Aikio ötlete működőnek tűnik, meg kell jegyeznünk, hogy nagyon kis anyagon alapul, és az általa említett **-o*-szavak közül semelyiknek sincs megfelelője mindkét keleti „kulcsnyelvben”, azaz a hantiban és a manysiban. (Ezen kívül a **wajo-* 'süllyedni' alak manysi megfelelőjében szabálytalannak tűnő magánhangzó található, bár Aikio ezt igyekezik szabályosként magyarázni.)

---

¹ Köszönjük MA Niklas Metsärantának és doktor Petri Kalliönak hasznos hozzászólásait és megfigyeléseit, valamint Horváth Laurának a magyar nyelv ellenőrzését. Minden megmaradt hibáért a szerzők felelősek.

² Az uráli alapnyelvre általában két tőtipust, **e*-töveket és **A*-töveket rekonstruálnak. Az *“*e-tő”* tudománytörténeti megnevezés, mert az utóbbi idők kutatási eredményei alapján inkább az **i*, vagy **i : *j* -oppozíció rekonstruálása indokolható (pl. Sammallahti 1988; Aikio 2015; Zhivlov 2014). Nemrég Kallio (2012a) rehabilitálta azt a korábbi (Lehtisalo 1936; Janhunen 1982) nézetet, amely szerint az **e*-tövek tőmagánhangzója valójában egy redukált magánhangzó. Ebből is jól látható, hogy az uráli nyelvek nem első szótagi magánhangzóival kapcsolatban még sok a megválaszolandó kérdés.

Jelen tanulmány célja az, hogy megvizsgáljuk a második szótagi labiális magánhangzók datálását különböző időszakbeli indoeurópai jövevényszavak bizonyítékainak tükrében: tisztázni akarjuk, hogy a legrégebbi proto-indoeurópai és protoárja és azokat követő balti és germán jövevényszavakban találhatók-e olyan számi vagy finnségi labiális magánhangzók, amelyeket nem lehet későbbi képzéssel magyarázni, hanem csak valódi hanghelyettesítéssel. Kutatási anyagunk 12 proto-indoeurópai, 9 árja, 48 balti és 95 germán jövevényszóból áll.

Kutatásunkból kimaradnak azok a javasolt indoeurópai etimológiák, amelyek labiális magánhangzója nyilvánvalóan kései fejleménynek mondható (vagyis a finnségi vagy számi szó magánhangzójának minőségének alakulásában egy transzparens képző játszott szerepet. Ezek a szavak a következők: *kouko* (nyelvjárási változatok: *kouki*, *koukoi*, *kouvo* ← PIE **kouko-* vagy PB **kauka-* [SSA s.v. *kouko*]), *orpo* (változatai: pl. *orpana*, karjalaiban és izsórban *orpoi*, ezen változatok korábbi képzőre utalnak; ←PII **arbha-* [SSA s.v. *orpo*I]), *repo* (karjalai *repoi*; ← ? előárja **reupōco-* [SSA s.v. *repo*]), *suku* (számi megfelelőjében: [Ē] *sohka* illabiális a második szótagi magánhangzó; ← PIE **suH-* [SSA s.v. *suku*]). Az *istua* 'ül' igének is indoeurópai eredetet feltételezték (← PIE **ēs-*, vö. görög *ἵσται* 'ülni') de ahogy SSA (s.v. *istua*) is magyarázza, a finnségi *-tu-* inkább képzőnek tűnik, mert a mordvin megfelelőből (*ozams*) hiányzik. A *vanko* szónak mind árja (← PII **wanka-*), mind pedig germán (← PG **wanga*) etimológiát feltételezték (SSA s.v. *vanko*), viszont olyan változatokkal rendelkezik, mint például a *vanka* és a *vanki* (*vangen*), ezért az **-o* későbbi képző fejleményének bizonyul.

2. Proto-indoeurópai (PIE) jövevényszavak

Ebben a fejezetben azokkal a szavakkal foglalkozunk, amelyekben a számi vagy a finnségi nyelvek alapján rekonstruálható az **-o* vagy az **-u*, és amelyeknek indoeurópai etimológiát javasoltak. E szavak között olyan szavak is vannak, amelyek disztribúciója szűk, de amelyeknek forrása hangtanilag proto-indoeurópainak mondható: ezek a szavak talán inkább abba a jövevényszórétegbe sorolhatók, amelyet **észak-nyugati** vagy **észak-indoeurópai** jövevényszavaknak is neveznek (ld. pontosabban Koivulehto 2001b: 239–40 és Junttila 2015: 242–3).

Fi. *koljo*,³ észt (nyelvjárási) *koli*, *kolju*, *kollo* 'metal ring; something that is round and protruding', vót *koli* 'band or tie twisted from branches' ← PIE **kwolHes* 'wheel', gyök **kwel-* > szláv **kolo/*koles-* (Derksen 2008: 230: a szláv nyelvcsoporthoz összes ágában megtalálható), germán, pl. óészaki *hvel* 'kerék' (Kroonen 2013: 264–5: a germán nyelvcsoporthoz összes ágában megtalálható) (Lang 2016: 28–9).

Lang fent említett új etimológiája a *koljo* szónak szemantikailag meggyőző, de hangtani szempontból van benne bizonytalanság. A Lang által javasolt indoeurópai gyökből vagy az abból képzett szavakból ugyanis nem lehet magyarázni a finnségi *-lj-* kapcsolatot. Lang a szubsztitúciókat ennél pontosabban nem fejt ki, így tisztázatlan marad, hogy feltételezi-e, hogy a protofinnségi **-lj-* itt az indoeurópai **lH-* szekvenciát helyettesíti. Ilyen szubsztitúció nem tűnhet valószínűnek, mivel egyéb ehhez hasonló

³ Ez nem ugyanaz a szó, mint 'óriás' jelentésű homonimája, a *koljo*, melynek meggyőző germán etimológiája van.

példák nincsenek, a kevés, szintén **IH*-t tartalmazó etimológia inkább **lk*-ra utal általános szubsztitúcióként, pl. **kulki*- 'gehen' ← **kweIH*- 'sich regen, sich herumbewegen, wandern' és **kälkä*- 'müssen, sollen' ← **sklH*- 'schuldig sein' (Koivulehto 1991: 67–9, 69, 37. lábjegyzet).⁴

Ha az etimológiát elfogadjuk, a második szótagot nem lehet fonológiai helyettesítéssel magyarázni. Inkább kontamináció vagy szuffixumcsere lehetne az ok; és ebben az esetben a labiális magánhangzó igen kései is lehet.

Mivel a *j*-re semmiféle magyarázatot nem találunk se az indoeurópai, se a finnségi oldalon, az etimológiát bizonytalannak kell tartanunk. Bár a szemantikai fejlődés megmagyarázható, mégis annyira általános jelentésekről van szó, hogy az etimológia szemantikai szempontból se problémamentes.

Fi. *kutsua* (megfelelők minden finnségi nyelvben), számi **koććō* > É *gohččut* 'hívni' (D–T); hanti (keleti) *χus*- 'verlocken' (+ északi, déli) < ? **kućV*- ~ **kućV*- (SSA s.v. *kutsua*; UEW: 192: **kućV*-)

← PIE **gwoťy*- > örmény *kočem* 'rufe, nenne, lade ein', óészaki *kveđja* 'begrüßen, anreden, fodern, aufbieten' (Koivulehto 1985: 272–4)

A hanti szó nemigen tartozhat ide, mert gemináta affrikátát nem szokás rekonstruálni a protouráli alapnyelvbe, a finnségi és számi szóbelseji mássalhangzót viszont lehetetlen rövid affrikátából levezetni. Indoeurópai etimológia lehetségesnek tűnik, de a legrégebbi jövevényszavakban nem található példa **ty*-kapcsolat affrikátával való helyettesítésére, és Koivulehto balti etimológiát is javasolt a finnségi és számi szavaknak: PB **kwaitya*- > litván *kviēsti*, *kviečiū* 'hívni valahová'. Ez hangtanilag legalább annyira megfelelő, mint a proto-indoeurópai magyarázat. Az affrikátát talán jobban lehetne a balti szóból kiindulva megmagyarázni. Maga Koivulehto is jobbnak tartja a balti eredetet, úgy tűnik, hogy a proto-indoeurópai magyarázat inkább „pótetimológia” a szónak, ami még a hantiban is megvan, de ha a hanti szó nem tartozik ide, akkor a balti etimológia a valószínűbb. Az SSA mind a két lehetséges etimológiát említi.

A finnségi és számi nyelvek labiális magánhangzója réGINEK tűnik, de ahogy fönt írtuk, a proto-indoeurópai eredet nem valószínű.

Számi **puorkōs* > É *buorggos* 'tilos' (**puorkōjē*- 'tiltani' P–É) ← PIE **bhorguo-s* (gyök **bherH*- 'mit scharfem Werkzeug bearbeiten', LIV: 80) vagy ← PB *bargas* > lett *bārgs* 'szigorú' (Sammallahti 2001: 398)

Sammallahti (1998; 2001) a számi szónak mind proto-indoeurópai, mind balti etimológiát javasolt. Hangtanilag bármelyik elfogadható, bár a számi *-os* miatt a proto-indoeurópai eredet jobban valószínűsíthető. Szemantikai szempontból az etimológia nem problémamentes, ezért bizonytalannak tekinthető.

⁴ A finnségi *pelkä*- 'félni' tőnek is feltett Koivulehto (1991, 2001b) indoeurópai eredetet a **felH*- szóból, de ez inkább *-kA*- képzővel alkotott szó az uráli **peli*- töből, vö. számi *ballat* 'uaz'.

Számi **kočōj* > (É) *gožu* 'hamu' ← PIE **h₁usyo-* > óészaki *ysja* 'fire' (Kroonen 2013: 11; Koivulehto 2001b: 244)

Ez az indoeurópai etimológia az egyik Koivulehto-féle laringális etimológia; ezekhez az etimológiákhoz mind az indoeuropaisták, mind az uralisták ellentmondásosan viszonyulnak (pl. Campbell–Garrett 1993). Bár a laringális helyettesítése **k*-val Koivulehto legkevésebbé kritizált ötlete, ezt se fogadták szakmai körökben minden kétkedés nélkül. A számi *č* itt az indoeurópai, félmagánhangzó *y* előtti **s*-re vezethető vissza; ebből a szubsztitúcióból is kevés példa van.

Bár az indoeurópai etimológiát nem lehet egyértelműen elutasítani, a számi szónak szubsztrátumeredetet is lehetne feltenni. Aikio (2004) szerint a számi szavak nagy része ismeretlen szubsztrátumnyelvekből származik, és a 'hamu' hangtanilag és jelentése szempontjából is könnyen lehetne egy ilyen szó. Az etimológia bizonytalan marad.

Számi **kuoksōj* > É *guovssu* 'hajnal' (D–T) ← **h₂aws-ōs* > görög *ἠώς* 'dawn', szanszkrit *uṣāś* 'uaz' stb. (megfelelők sok indoeurópai nyelvben; EWAia I: 236) (Koivulehto 2001b: 245)

Ez az etimológia ugyanolyan laringális szubsztitúciót igényel, mint fentebb a **kočōj*, és bár elviekben helytálló hangtanilag, az, hogy a számi *ks* több magánhangzókapcsolatra is visszamehet, gyengíti a magyarázatot. Ezt a szót se lehet meggyőző bizonyítéknak tartani a labiális magánhangzó datálására vonatkozólag. Koivulehto szerint is a számi szó labiális magánhangzóját *-j* suffixum okozta.

Fi. *nitoa*, észt *nidu* 'heften, binden etc.'; számi **hēðē* > É *njadđit* 'tack or lash on, tack or lash together, join together by tacking or sawing (skin straps etc.), fasten (scythe), on the handle' (P–T); erza *hēd'a*, *nād'a* stb., moksa *hēd'a*

< PU **niðV-* (UEW: 713, No 1442: FW **hīða-*, **hīðä-*, **hīðā-*, **hīðä-* 'befestigen, heften, binden')

← PIE **nedh-* 'to tie together' > szanszkrit *nāhyati* 'ties together' (EWAia II: 31–2: *nah-*; LIV: 227): germán, pl. ófelnémet *nestilōn* 'mit einer Kopfbinde versehen'; óír *nascim* 'binde, verpflichte' stb. (Joki 1973: 291; Koivulehto 1991: 49–50).

Bár az uráli és az indoeurópai szó jelentésanilag és hangtanilag is hasonlít, az etimológia mégse meggyőző, hiszen a szubsztitúciók nem szokásosak: indoeurópai **e* aligha válna uráli **i*-vé. Bár a proto-indoeurópaiban kevés magánhangzó volt, az **e* és az **i* nyilván külön fonémák voltak (az *i*-t néha a félmagánhangzó **j* vokális allofónjának tartják, de ennek itt kevés jelentősége van). A proto-indoeurópai aspirált **dh*-nak **ð*-vel való helyettesítésére nincs másik példa, bár hangtanilag ez elképzelhető lenne. Koivulehto (1991: 49), aki elfogadja ezt az etimológiát, úgy gondolja, hogy ez az egyetlen példa ilyen helyettesítésre, hiszen a **dh* a régi indoeurópai jövevényszavakban általában **t*-vel helyettesítődött, pl. PIE/Pre-II **medhu-* > **meti*. UEW-ben valamilyen okból kifolyólag hehezet nélküli rekonstrukció (**ned-*) található, de ez nyilván hibásan rekonstruált alak.

És ami a legfontosabb: ebben az etimológiában semmi sem utal arra, hogy az uráli **o* valamilyen indoeurópai labiális magánhangzót tükrözne, és így az etimológia semmilyen külső bizonyítékot nem ad az uráli **o* időbeli besorolására.

Fi. *salko* 'long pole or rod'; számi **čuolkō(j)/*čuolkę* > É *čuolggu* 'rod for pushing nets under ice' (D–I), erza *śalgo* 'stick, thorn, stinger'; komi *śul*, udmurt *dęd'i-śul* 'sled runner'; hanti (keleti) *sayəa* (+ déli, északi); manysi (északi) *sāyla* 'slat' (+ nyugati, déli, keleti); magyar *szál-fa* < PU **šilka* (UEW: 460–1, No 929; Aikio 2015: 60)

← PIE **ǵhalgho-*, **ǵhalghā* > litván *žalgas*, *žalgà* 'long thin pole', PG *galga-n* > ófelnémet *galgo* 'pole of a draw-well; gallows' (Koivulehto 2001b: 238)

A *salko* szónak régebben árja eredetet is javasoltak (PII **ćakala-* > szanszkrit *śakala-* 'a chip, fragment, splint, log, piece'; Korenchy 1972: 67; Rédei 1986), de a fent említett, Koivulehto-féle etimológia meggyőzőbb (nem igényel metatézist, és a jelentés fejlődése egyszerű). A finn és számi labiális magánhangzó itt valószínűleg inkább képzésből származik (az UEW is ezt javasolja). A számi **-ōj* és az obi-ugor megfelelők magánhangzói alapján (Zhivlov [2006: 151] szerint protomanysi **sȳlā*, protohanti **sāyəl*) az **o* hangot nem lehet visszavezetni az alapnyelvre; Aikio (2015) is **-w* képzővel rekonstruálja a szót.

Fi. *rehto* 'Umzäunung, Netzreihe', észt (nyelvjárási) *rõhut* 'horizontale Kettenreihen an dem Weibergürtel', 'rõhusein' Außenwand vor der Haustür an alten Bauernhäusern'

← PIE/előgermán **rh₁-to-* / **rh₁-tá-* (gyök **reh₁-* 'fügen, passen' > germ. *raða-* > norvég *rad* 'rannikon suuntainen pitkä selänne ('langstrakt jordryg langs kysten)') / **radō-* > ósvéd *radh* 'Reihe' stb. (Koivulehto 1999: 212–3)

Koivulehto problematikusnak tartja a szó régebbi germán etimológiáját (a középalnémet *wrechte* 'kerítés' szóval és a germán elődeivel való összekapcsolását), de a LÄGLOS (III: 142–3) elfogadja. Koivulehto szerint a középalnémet *wrechte* és svéd *vrätt* 'kis mező' nem tartoznak össze, de a LÄGLOS a szót a protogermánban **wrextiz* alakban rekonstruálja; a szónak még **wrextuz* alapnyelvi változata is létezett. Így biztosan ki lehet jelteni, hogy a szó nem proto-indoeurópai, hanem protogermán jövevényszó. Nem egyértelmű, hogy az *-o* itt a germán *-u*-t tükrözi-e, de protouráli **-o*-ról nem mond semmit az etimológia.

Fi. *rohto*, észt *roht* 'gyógynövény' ← **ghroh₁-to(n)* / **ghroh₁-tu* > svéd *grodd* 'germ', középfelnémet *gruot* 'green growth' stb. (Koivulehto 1999: 213, 2001b: 242–3)

Az SSA (s.v. *rohto*) szerint a *rohto* a *ruoho* szó képzett alakja, de nem érthető, hogy milyen képzési folyamat ment volna itt végbe – a magyarázat nem meggyőző. A Koivulehto-féle etimológiának is vannak azonban tisztázatlan pontjai, mert tartalmaz egy nehezen érthető szubsztitúciót: PIE **H* → uráli **š*. Mindazonáltal eddig ez a legelfogadhatóbb etimológiája a szónak, és jobb megoldás hiányában akár lehetségesnek is lehet tartani. A szó a finnségi nyelvekben eléggé kevésbé elterjedt, a karjalai *rohto* az SSA szerint finn jövevény. Az nem egyértelmű, hogy itt a finnségi *-o* tükrözheti-e az átadó nyelv labiális magánhangzóját. Kroonen (2013: 192) a germán alakokat visszavezeti az indoeurópai **ghroh₁-ti* és **ghroh₁-tu* alakokra.

Fi. *situa* 'kötni'; mordvin *sodoms*; ? mari (nyugati) *šəðəkš*, (keleti) *šüðəš* 'Faßreif, Kranz' (SSA s.v. *situa*)

← PIE **sh₂-ey-* 'fesseln, binden' > szanszkrit *śiyati* 'binden', *śita-* 'gebunden' (LIV: 544) (Koivulehto 1991: 51, 23. lábjegyzet)

Az uráli szó elvileg proto-indoeurópaiból vagy protoárjából való átvétel lehet. Nem tisztázott, hogy a *-tV-* az árja particípiumot tükrözi, vagy egy uráli képzőről van-e szó, ahogy az SSA véli. A finnségi nyelvekben az *-o-* egyébként primér ragnak tűnik, de Koivulehto szerint a szó lív megfelelője (*sidāb*) inkább eredeti *-a-*ra utal. Koivulehto a mordvin megfelelő kapcsán ugyanezt a megjegyzést teszi, bár a *sodo-*, *sodā-* nyilván nem az **i-a* tövek szabályos mordvin képviselője. Mivel nem tudjuk a lehetséges **i-o* szavak hangmegfeleléseit az egyes uráli nyelvekben, nehéz bírálni a finnségi és a mordvin szavak összetartozását ilyen szempontból, de a szabálytalannak tűnő mordvin tömagánhangzó esetleg utalhat arra, hogy nem uráli *sita-* alakra megy vissza a szó. Ugyanilyen mordvin fejlődés látható a *jožo* szónál (ld. alább). A mari szó valószínűleg nem tartozik ide, mert Aikio (2014: 154–7) magánhangzó-rekonstrukciója szerint ilyen keleti-nyugati mari megfelelés nem mehet vissza protouráli **i-re*.

Ha **-o-*t rekonstruálunk a szóban, az nem lehet itt indoeurópai hang helyettesítése, mert nincs *o*-végződésű indoeurópai alak. Lehet, hogy az uráli és az indoeurópai szó csak véletlenül hasonlóak.

Számi **teanō* > É *Deatnu* 'folyónév Észak-Fennoskandiában'

← PIE **dhenh₂-u-*, gyök **dhenh₂-* 'sich in Lauf setzen, sich davonmachen' > védikus szanszkrit *dhānvati* 'läuft, strömt' (megfelelők görögben, keltában és tokhárban) (LIV: 144–5) (Sammallahti 2001: 398)

Tenojoki, északi számiul *Deatnu*, a számi nyelvterület egyik legjelentősebb folyója, és ilyen régi vizek nevei általában régiek. Számi nyelvterületen amúgy is sok olyan földrajzi név van, amely etimológiailag bizonytalan, és valószínűleg a számi nyelvek terjedése előtti paleoeurópai nyelvekből származik. Emiatt furcsa lenne, ha éppen ennek a folyónak a neve egy régi indoeurópai jövevény lenne. Aikio (2012b: 88, 12. lábjegyzet) ki is jelenti, hogy az indoeurópai etimológia valószínűleg helytelen. A *Deatnu* szó köznévként is használható, de Aikio (2009: 282) szerint ez másodlagos és a helynévből ered.

Fi. *touko* 'vetés'; erza *tundo*, moksa *tunda* 'im Frühling; Frühling'; ? komi *tuvis*, udmurt *tulīs* 'Frühling'; manyisi (északi) *tūja* 'Frühling' (+ keleti, nyugati); hanti (keleti) *toy* 'uaz' (+ déli, északi); magyar *tavas* < ? PU **towkV* 'Frühling; ? fluten, steigen (vom Wasser)' (UEW: 532–3, No 1069)

← PIE **tewk-* ? /PII **tawka-* > szanszkrit *tóka-* 'Nachkommenschaft, Kinder' (EWAia I: 651, 670) (Koivulehto 1991: 11, 4. lábjegyzet)

Ennek a szónak árja eredetét is javasoltak. Az uráli szót a legfrissebb etimológiai irodalomban, mint pl. Aikio (2015) vagy Zhivlov (2014), nem lehet megtalálni, és bizonytalan, hogy egyáltalán összekapcsolódnak-e az ide sorolt uráli szavak, így ez az etimológia is bizonytalan. Aikio újabb kutatásai alapján (2012a: 243, 2013: 11; vö. Kallio 2017) úgy tűnik, hogy PU **ow* a közfinnben **uu*-vá válik (vö. **kowsi* > **kuusi*), így nehéz azt feltételezni, hogy itt a finnségi diftongus ugyanolyan uráli szekvenciát

tükrözne. A magyar szót talán a **towkV* alakra lehetne visszavezetni, de ugyanúgy a diftongus nélküli **tokV* vagy **takV* alakra is, mert a szóbelseji *v* sokszor intervokális **k*-ből származik. A magyar szó második szótagja tisztázatlan eredetű.

A szó indoeurópai eredete bizonytalan, mert az EWAia (651, 670) szerint az árja szónak nincsenek megfelelői máshol a nyelvcsaládban, ezért proto-indoeurópai jövevényről aligha lehet szó. Az árja szó talán lehetne a finnségi szó forrása akkor is, ha a szót uráli alapnyelvre nem vezetnénk vissza. A labiális magánhangzó korára vonatkozóan ez az etimológia nem szolgál semmiféle tanulsággal.

Fi. *tuhto* 'Ruderbank, Ducht' ?; ? svéd számi *totko* 'Spanten im Boot und Schiff'; mari *tâktâ* 'Spant, Rippe'; komi *tîk* 'Querholz'; manysi **tâkt* (~ -ə) > északi *toχæt* 'Querholz des Kahnes' (+ keleti, déli), hanti **tuγæt* > keleti *tōγæt* 'dünnes Querholz, Leiste im Boot, die verhindert, daß das Boot zusammenfällt' (+ déli, északi, Zhivlov 2006: 121), magyar *tat* ?; protoszamójéd **tâktâ* > nyenyec *tade* 'Querholz im Kanu', szölkup *tātē* 'Bank im Boot' (UEW: 534; SSA s.v. *tuhto*) < PU **tuktV*

← PIE **tuk-to-* / **tuk-tah₂-* > lett nyelvj. *tukte*, *tukta*, *tukts* 'krumm gewachsenes Knieholz in inner des Bootes', gyök **teuk-* (Koivulehto 1990: 4–5)

A finnségi szó valószínűleg germán jövevényszó, és így nem lehet megfelelője a többi szónak (Aikio 2009: 25; LÄGLOS III: 308–9; Älgu s.v. *tuhto*). A számi szó csak a régi svéd számi irodalmi nyelvben található meg, és az alak metatézist is igényel, ezért nem biztos, hogy valóban ide tartozik. A protouráli szónak a hantiban és a manysiban is vannak megfelelői, amelyek alapján legalább a protouráli **a-o* szavakban lehet rekonstruálni a labiális magánhangzót, de az esetleges **u-o*-tövek fejlődéséről egyelőre semmit sem tudunk. Zhivlov (2006: 121) a proto-obi-ugor szót **toktj*-ként rekonstruálta, innen manysi **tâkt* (~ -ə) 'Querholz' és hanti **tuγæt* 'uaz'. A magánhangzó-megfelelések itt ugyanazok, mint pl. a következő uráli szavakban: **tulka* > obi-ugor **toyļj* > manysi **tawəl* (~ -ə) 'Feder, Flügel', hanti **tuγəl* 'toll' (Zhivlov 2006: 121) vagy **suksi* 'síléc' > obi-ugor **θoyθj* > manysi **tawt* (~ -ə) 'uaz', hanti **auγ* 'Schneeschuh' (Zhivlov 2006: 118). Elégge biztosnak tűnik, hogy első szótagi **u*-val rendelkező szavakban az obi-ugor megfelelők alapján nemigen lehet a második szótagi magánhangzó minőségét meghatározni.

A magyar szó *a* hangja kevésbé szokásos képviselője az uráli **u*-nak; a legjobb példák a finnségi *u* = magyar *a* hangviszonyról valószínűleg abból erednek, hogy ilyenkor a balti finn nem az eredeti magánhangzót tartotta meg, hanem az *u* valamilyen kontrakcióból született (pl. PU **pa/uwi* > fi. *puu*, magyar *fa*⁵). A szóval kapcsolatban megfogalmazható az is, hogy semmilyen bizonyítékot nem nyújt a protouráli labiális magánhangzók létezésére.

3. Árja jövevényszavak

A labiális magánhangzóval rendelkező árja jövevényszavakat ugyanolyan érvek alapján válogattuk ide, mint a proto-indoeurópai jövevényszavakat fentebb. Ahogy

⁵ Aikio (2015: 66) a *puu* szót így rekonstruálja, és nem határozza meg egyértelműen, melyik volt az első szótagi magánhangzó; szerintünk **a* rekonstruálása a magyar és a finn magánhangzót szabályosabban magyarázná.

közismert, az árja jövevényszavak több rétegre oszthatók (Koivulehto 1999, 2001b), ebben a fejezetben protoárja (= proto-indoiráni), protoiráni és valószínűleg protoiráninál későbbi iráni nyelvekből átkerült szavakat tárgyalunk.

Fi. *arvo* 'Wert, Preis', magyar *ár* < PU ? *arwo ← PII **argha-* > óind *arghá-* 'Wert, Preis' (Munkácsi 1901: 136–7; SSA s.v. *arvo*; Joki 1973: 251–2; UEW: 16–7)

Ez egy régóta ismert és általánosan elfogadott etimológia. A szónak biztos megfelelői csak a balti finnben és a magyarban vannak, amely nehezíti a labiális magánhangzó korának tisztázását: az *-o* eredetinek tűnik, nem képzői eredetűnek, de nehéz pontosabban meghatározni a korát, mert a számi, mordvin és obi-ugor megfelelők hiányoznak; homályos, hogy a mordvin *ar't'sems*, M *ar'sams* 'gondol' ige idetartozik-e. Az *asora szóval ellentétben (ld. lent) itt az *-o* nem tükrözheti az átdadó nyelv labiális magánhangzóját, mert az árjában ugyanott *-a* van. A finnségi *-v-* az *rg**h*-szekvencia *-rv-*ként való szubsztitúciójából fakad, nem pedig valamely átdadó nyelv labiális eleméből, amely egyszerre megmagyarázhatná a labiális magánhangzót is. Elviekben az **-o* tükrözhetné az **a-*t, amely **-o*-val lett volna helyettesítve, hiszen az első szótagi magánhangzóban is találhatók ugyanolyan példák, mint pl. PU *ora < PII **āra-*.

Az etimológiát egy kicsit gyengíti, hogy indoiráni **rg**h*-nak inkább az *rk lenne a várható uráli helyettesítője.⁶ Az UEW szerint a magyar *áru* és *árr-* alakok alapnyelvi **-rw-* vagy **-rɣ-* kapcsolatra utalnak; A. Molnár (2003) szerint ezek a mássalhangzókapcsolatok már az ómagyar kor kezdetéig *r* hanggá fejlődtek, és az *rr* típusú hosszú mássalhangzók másodlagosak – így a magyar *ár*, *áru*, *árr-* alakok alapján nem lehet semmi pontosat elmondani arról, hogy milyen mássalhangzókapcsolat volt a fent említett uráli szóban.

Moksa, erza *azor*, udmurt *uzir*, komi *ozir* 'gazdag', manysi (déli) *ātər* 'fejedelem' (+ nyugati, északi, keleti) < *asora 'úr' (Aikio 2015: 37–8, 57; UEW: 18) ← PII *asura > szanszkrit *asura-* 'göttlich, mächtig, Gott, Herr...', aveszta *ahura-* 'Gott, Herr, óperzsa *aura* (*mazda*) 'Name des höchsten Gottes' (EWAia I: 147–8)

Ez is egy régóta elfogadott etimológia, de a második szótagi magánhangzó rekonstruálása nehézségeket okozott a kutatóknak: Sammallahti *asira, az UEW *asVra-ként rekonstruálja (nem kommentálja, hogy milyen a második szótagi magánhangzó). A szó az Aikio által kigondolt szabályokat követi, azaz a manysi magánhangzó-megfelelések és az árja eredeti alapján kell rekonstruálni az *-o-*t, bár a szó nincs meg a számban vagy a balti finnben, ahonnan egyértelműen látszana a régi labiális magánhangzó.

Ha Aikiónak igaza van, akkor ez a szó jó bizonyíték lehet arra vonatkozóan, hogy az *u*, amely a balti és germán jövevényszavakban és egy iráni átvételben (*paksu*) megjelenik, az uráli alapnyelvre még nem tételezhető fel, különben az *u lenne a várt szubsztitúció. De mivel a protoárjában csak egyfajta labiális magánhangzó volt (*u*), lehet, hogy a kiejtése olyan széles spektrumú volt, hogy *o*-ként is helyettesíthették.

Aikio ismét felvetette a magyar *úr* szó idetartozását, amelyet már Móor (1965: 139–41) is javasolt. Holopainen (2016b) ugyanakkor új etimológiát tételez fel az *úr* szóra: ósmagyar *suri vagy *sura < protoárja **Hsu-Hri-* > szanszkrit *sūri-* 'Opferherr'

⁶ Köszönjük Petri Kalliónak ezt az észrevételt.

(ld. EWAia II: 741). Az Aikio által rehabilitált etimológia se lehetetlen, de nehezen igazolható. Az *-o* szempontjából tulajdonképpen nem bír jelentőséggel, hogy a magyar *úr* szó ide tartozik-e, mert a magyar szavakban nem maradt semmi nyoma az alapnyelvi **-o*-nak.

Számi **ćearō* > É *čearru* 'hegytető' (L–T)

← PII **ćrHa-s* (> szanszkrit *śira-*, avesztá *sarah-* 'Kopf' EWAia II: 638–9) vagy PIE **ćerh₂-ew-* 'Kopf' (Sammallahti 2001: 402; l. még Holopainen 2017a)

Sammallahti etimológiája eléggé meggyőző. Szerinte a számi szó vagy proto-indoeurópai, vagy protoárja jövevényszó: mind PIE **ć*, mind PII **ć* lehet a számi (**ć* >) *ć* forrása. A második szótagot Sammallahti nem kommentálja, de a PIE **-ew*-szekvenciáról elvileg elképzelhető, hogy labiális magánhangzót adna a számiban, bár itt protoszámi **-ōj* is elképzelhető lenne. Szemantikailag az árja 'fej' jelentésű szavak megfelelőbbek lennének, az ugyanabból a gyökből képzett 'szarv' jelentésű szavak kevésbé (az uráli **śarwi*, ahogy közismert, az ugyanide kapcsolódó árja **ćrwa-* 'szarv' szó átvétele). Sammallahti nem vette figyelembe, hogy árja magánhangzók a gyök nullfokát és a laringális okozta kései vokalizációt tükrözik (**rH* > iráni *ar*, indoárja *ir*); a számi vokalizmus korábbi **e*-re utal, amely talán inkább a PIE **e* szubsztitúciójának képzelhető el, az árja szavak nem **e*-re mennek vissza.

Észt *isu* 'Lust, Begierde', izsór, finn *isota* 'begehren, nach etwas verlangen' < **iso* '(ét)vágy'

← iráni **isa-* 'suchen, begehren' (< PII **iśća-*), vö. avesztá *išamna-* 'für sich suchend', *isaite* 'erstrebt' (Cheung 2007: 158; LIV: 260) (Koivulehto 2001a: 359–62)

Koivulehto szerint a szónak egy protoiráninál későbbi iráni nyelvből való átvételnek kell lennie, mert az *s* ebben a szóban proto-indoiráni **ść*-t tükröz (az avesztában és a legtöbb iráni nyelvben ebből a szekvenciából *s* lett). A finn ségi *iha* 'vágy' Koivulehto szerint egy régebbi iráni átvétel ugyanabból a szóból. Az etimológia mind hangtani, mind szemantikai szempontból erős, de az *-o* nem tükrözhet semmilyen labiális magánhangzót az átdadó nyelvben.

*j(i)iša- ~ ? **j(i)išo-* 'bőr' > fi. *iho* 'uaz', számi **esē* > É *assi* 'Aasseite von Häuten' (D–T), mordvin *jož*, *jožo*, mari *jüž-wüt* 'Lymphé', komi *ež*

← PI **ica-* vagy későbbi, avesztá típusú **iza-*, vö. avesztá *izaēna-* 'aus Leder, ledern' (Koivulehto 2001a: 369–71)

Ehhez az etimológiához sok probléma kapcsolódik. A második szótagi *o*-ról ugyanazt lehet mondani, mint az *arvo* szó kapcsán fentebb: nem tükrözheti az árja *o*-t, de elvileg lehet egy **a* > **o* helyettesítés eredménye. De amikor a balti finntól keletre és északra beszélt nyelvek adataira nézünk, rögtön észrevehetjük, hogy a labiális magánhangzó nem lehet régi, mert a számi *assi* nyilván **iša* típusú rekonstrukcióra utal. A mordvin és a mari alakok még több problémát okoznak, mert azok egyértelműen *j*-kezdetű alakra utalnak, a számi pedig nyilván *j*-nélküli, a komi *ež* ugyanígy. Ugyanezt a szabálytalanságot Bereczki (2013) is észreveszi, és szintén elutasítja az uráli szavak összetartozását. A mari szó talán nem is kapcsolódik ide egyáltalán (Holopainen–Metsäranta 2016). Ezen kívül a mordvin tömagánhangzó is szabálytalan. Mivel nem ismerjük pontosan az **-o* szavak mordvin képviselőjét, lehetne a labiális magánhangzót

is gondolni a szabálytalanság okának, de mivel egyébként is annyira sok szabálytalanság kötődik a példákhoz, célravezetőbb, ha inkább elutasítjuk e szavak közös rekonstrukcióját.

A szavak elvileg lehetnének párhuzamos jövevények az iránból – de magához az iráni etimológiához is több probléma kapcsolódik: semmiképpen sem magyarázza meg a mordvin és a mari *j*-t, és a szóbelseji magánhangzó szubsztitúciója nem megalapozott, mert az iráni **c* helyettesítése szóbelseji helyzetben **č*, amely a balti finnben *t* hanggá, és nem *h*-vá változna (l. Aikio 2014). Koivulehto lehetségesnek tartja azt is, hogy itt a későbbi iráni *z* az uráli **š*-sel lett helyettesítve, de példák hiányában ezt valószínűtlennek tartjuk.

A fentebb említett érvek miatt jobb elhagyni mind a labiális magánhangzó rekonstrukcióját a protouráli alapnyelvre, mind az iráni etimológiát.

Számi **kuotō-* > É *guohtut* 'eat (at the pasture)' (D–I) ← PII **kHād-* > OI *khād-*, *khādati* 'kauen, zerbeißen, essen, fressen, verzehren', *khāditā-* 'gegessen' (Koivulehto 2007: 254; lásd még Holopainen 2017a)

Koivulehto etimológiája minden szempontból hihető. A második szótaggal ugyanaz a helyzet, mint pl. az *arvo* szónál (ld. előbb): az átadó nyelvben nem lehetett labiális magánhangzó, de a számiban a labiális magánhangzó elsődlegesnek tűnik.

Számi **poacōj* > É *boazu* 'rénszarvas' (D–T), mari (keleti) *püčē*, (nyugati) *pučē*, udmurt *puzej* 'uaz' < PU **počaw* 'rénszarvas (?)'

← PI **pacu-* > avesztai *pasu-*, *fšu-* 'háziállat', vö. OI *paśu-*, latin *pecū*, *pecus* 'Vieh', gót *faihu* (+ óészaki, óangol, ófelnémet, óalnémet) (EWAia II: 108–9) (Koivulehto 2007)

Koivulehto (2007) protoiráni etimológiát javasol, és a szó hangtani szempontból tényleg megfelel az általa javasolt szubsztitúciósabályoknak: PI **c* > PU **č*, így egy másik jövevényrétegbe tartozik, mint a PU **asora*. Az obi-ugor nyelvekben is megtalálható egy ugyanolyan jelentésű és hasonló szó, amelyet Honti **pečəy* alakra és Zhivlov (2006) **päčəy* alakra rekonstruál: Koivulehto szerint ez párhuzamos átvétel ugyanabból az iráni forrásból (külön átvételnek kell lennie, mert a magánhangzó nem egyeztethető össze a nyugatibb nyelvek adataival).

Az azonban érdekes, hogy mind a nyugatibb, mind az obi-ugor szó alakja magánhangzós képzőt tartalmaz, amely talán tükrözi a második szótagi iráni magánhangzót (talán az obi-ugor képző itt **w*-re megy vissza, ld. Sammallahti 1988: 510–1). A nyugati nyelvek közül főleg a számi megfelelő utal képzőre, a mari és az udmurt alakokat majdnem lehetetlen ilyen szempontból elemezni. Ha a **w* tényleg tükrözi a protoiráni **u*-t, ez megint egy ellenpélda lehetne arra, hogy *u* lehetett volna az árja **u* szubsztitúciója. Érdekes ugyanakkor, hogy az iráni genitívusz alakokban teljes fokú **-au* volt (vö. óavesztai gen.sg. *pašəuš* (de Vaan 2003: 416), és ez már igen nagy mértékben hasonlít az uráli nyelvek utolsó szótagjára: ugyanerre a dologra hívta fel figyelmünket Hans Henrich Hock is 2016 szeptemberében.

Fi. *verso*, észt *võrse* 'Trieb, Sproß, Schößling', ige *versoa*, észt *võrsuda* (SSA s.v. *verso*)

← PII **valća- ~ *varća-* (? Pre-II **verćo-*) > OI *válsá-* 'Schössling, Trieb, Zweig', avesztá *varəsa-* 'Haar, Kopfhaar'; vagy < **wřkća-* > OI *vrksá-* 'tree', *varəsa-* 'a plant' (EWAia II: 526–7) (Parpola 1999: 201; ld. Holopainen 2017b)

Parpola két lehetséges indoiráni forrást javasol a finnségi szónak. Ha ez a szó „preindoiráni” jövevény, a finnségi **-o* elvileg tükrözhetné az átadó nyelv **o*-ját (mind a *válsá-*, mind a *vrksá-* utolsó szótagi vokalizmusa a PIE **-o* alakra vezethető vissza). Az észt *-e* itt nem tükrözheti a közfinn **e* magánhangzót, hanem képzőből ered. A szóban lehet közfinn **-o*-t rekonstruálni, de kérdéses, hogy ez a szó valóban indoiráni jövevény-e. Előindoiráni **verćo-* alakba **l* > **r* változást feltételezni azért kérdéses, mert a szanszkrit szóban az **l* megmaradt, és a későbbi proto-indoiráni alak a vokalizmusa miatt nem lenne megfelelő eredete a *verso* szónak. A **wřkća-* szóval ilyen gond nincsen, mivel proto-indoiráni alak szillabikus **r*-jének az uráli **er* egy lehetséges helyettesítője; az **-rkć-* kapcsolat pedig valószínűleg egyszerűbbé vált volna, és a *verso* alak így magyarázható. De mivel az **e-o* magánhangzó-kombináció nem található semmilyen közfinnél régebbi szóban, kérdéses, hogy ez a szó valóban olyan régi lehet-e, hogy pre-indoiráni vagy proto-indoiráni jövevényszóról beszéljünk, mely minden kétséget kizáróan már a közfinnél régebbi kontaktus eredménye.

Fi. **paksu* 'vastag'

← PI **badzu-* 'vastag, nagy' > avesztá *bəzuuant-* '?? dicht', vö. szanszkrit *báhu-* 'viel, reichlig, häufig, dicht...', görög *παχός* 'dick, dicht, gedrungen', hettita *panku-* 'gesamt' < PIE **bhŋgh-ú-* (EWAia II: 220–1) (Koivulehto 2001b: 256; ld. még Holopainen 2017b)

Ez az egyetlen árja jövevény, amelyben az átadó nyelv **-u*-ját láthatólag uráli **u* tükrözi. Szemantikailag az etimológia nem is lehetne megfelelőbb, de hangtanilag a réginek tűnő *u* és protoiráni affrikáta **dz* helyettesítése *ks* szekvenciával kételkedésre ad okot. Erre a *ks*-szubsztitúcióra Koivulehtónak egyéb példái is vannak, de ezen etimológiák egy részét számításon kívül kell hagyni (ld. Holopainen 2016a). Az *u* korai korszakolása ennek az etimológiának az alapján igazolhatónak tűnik, de azért szükségesnek látszanak még további kutatások is. Finnségi hangtan szempontjából a szónak nem kellene nagyon réginek lennie, de a kapcsolatok az irániai és a finnségiek között földrajzi okokból már néhány ezer éve nem lehetségesek.

4. Germán jövevényszavak

A finnségi nyelvek igen széles réteg régi germán jövevényszóval rendelkeznek, amely kb. 500 biztosnak és további 500 viszonylag biztosnak tekinthető esetből áll (LÄGLOS; Kallio 2015). Régi germán jövevényszavaknak azokat a szavakat tekintjük, amelyeket előgermán, protogermán vagy északi germán (óészaki) nyelvből vettek át a közfinnbe. A finnségi és a számi nyelvek látszólag közös ősgermán jövevényszavainak többsége valószínűleg különálló ősgermán kontaktusoknak, illetve a jövevényszavak protofinn és protoszámi közötti diffúzióinak az eredményei (Aikio 2012b: 73–4).

Mivel a protogermánban több gyakori szótípus volt, amelyben 2. szótagi **ō* előfordult, feltehetjük, hogy ezeket a közfinnbe *o*-tövekként vették át, amelyeknek a

nagy száma később a finnségi *o*-tövek általánosabbá válására is hatással volt. Ugyanezt feltehetjük a 2. szótagi **u* kapcsán is, bár ez nem volt olyan gyakori a protogermánban, mint az **ō*.

A germán jövevényszavak második szótagi magánhangzói megfeleléseinek Hofstra (1985) szerint egy igen általános tendenciája az, hogy PG **-ō-* és **-ōn-* névszónak legtöbbször finnségi *o*-tő felel meg (PG **χelpō* 'Hilfe' → fi. *helppo* 'műhelos, leicht'), és ehhez hasonlóan a PG **-ō/-ōj-*igék gyakran finnségi *o*-tövekként fordulnak elő (PG **warō(ja)n-* → fi. *varoa* 'sich vor etwas vorsehen; schützen'). Előfordul azonban számos kivétel is. A mind a finnségi, mind a germán szöbokokban feltűnő különböző képzővariánsok, ill. a különböző lehetséges forrásszavak is megnehezítik a magánhangzó-megfelelések egyértelmű összehasonlítását. Mivel a PG **a*-töveknek is sok jövevényszóban finnségi *o* felel meg, azt tételezzük fel, hogy egy jelentős része a mai finnségi *o*-töveknek eredetileg *A*-tőként átvett szavak származéka vagy változata, és ugyanez történhetett a PG **ō*-tövekből átvett szavakkal is. Statisztikailag azonban a finnségi *o*-töveknek jelentősen több lehetséges PG **-ō/-ōn-*megfelelői vannak, mint a finnségi *A*-töveknek, és ezért a kölcsönzések egy része eredetileg is finnségi *o*-val helyettesített PG **ō*-re utal (Kuokkala 2016; Sundberg 2001; vö. Palviainen 2004).

Hogyan magyarázható akkor, hogy a jövevényszavak részben finnségi **o*-t, részben **A*-t mutatnak a protogermán második szótagi **ō* megfelelőjeként? Már Setälä (1906: 23, 25, 45) és Karsten (1915: 118–29) is azt tételezték fel, hogy a magánhangzó a kölcsönzés korát mutatja: a finnségi nyelvekben *A*-tővel megjelenő szavakat annyira korán vették volna át, hogy az előgermán **ā* akkor még nem változott volna protogermán **ō*-vá. Koivulehto (1981: 175) pedig megjegyezte, hogy az (elő)közfinn legkorábbi szakaszaiban *o*-tövű szavak még nem léteztek, legalábbis produktív szóképzéstípusként nem, ezért a protogermán **ō*-szavakat valamilyen más tőtípushoz kellett igazítani. Eddig igazából semelyik magyarázatot sem cáfolták vagy erősítették meg független érvekkel; a magyarázatok sokszor csak arra utaltak, hogy a másodlagos származékok annyira elhomályosították a képet, hogy az eredeti viszonyok felfedezésére már nincs lehetőség (pl. Collinder 1932: 64). A következőkben azonban megmutatjuk, hogy a germán jövevényszavakból legalább négy hangtani kritérium alapján meg lehet különböztetni egy régebbi és egy újabb csoportot, amelyekben a PG **ō* átvett megfelelői szisztematikus képet alkotnak.

Kutatási anyagunk a finnségi nyelvek régi germán jövevényszavainak szótára (LÄGLOS), amelynek lexikális anyagát egy számítógéppel kezelhető táblázatban dolgoztuk fel. Az anyagból minden olyan LÄGLOS szerint biztos vagy valószínű jövevényszót kigyűjtöttünk, amelyben előfordul valamelyik a következő, a két időbeli réteget kifejező hanghelyettesítésből, és amelynek legalább egy lehetséges germán forrásszava 2. szótagi **ō*-t tartalmaz:

PG **st-* → PF **s-* / **t-*

PG **-Tj-* → PF **-cc-* / **-Cj-*

PG **s* → PF **š (> h)* / **s*

PG **ē (> *ā)* → PF **ä* / **ee* / **a(a)*

A LÄGLOS-t követve az anyagot úgy mutatjuk be, hogy a finnégi szavakat a kései közfinn alakjukban mutatjuk be, a germán szavakat pedig a (korai) protogermán alakjukban. Egyes szavakat azonban ezeknél hangtörténetileg korábbi vagy későbbi szakaszokban vehettek át; ezt szükség szerint meg fogjuk jegyezni a magyarázatokban. Minden egyes szó(bokor)nak felsoroljuk a LÄGLOS szerint releváns, erre az alapnyelvre visszavezethető származékváltozatait és a különböző feltételezett forrásszavakat. A kérdőjel arra utal, hogy a LÄGLOS szerint a germán eredeten kívül más etimológia is lehetséges. G/Ú jellel azokat a szavakat láttuk el, amelyek újabb skandináv vagy alnémet átvételek is lehetnek.

1. * <i>st-</i> → * <i>s-</i> <i>sanka</i> ?← <i>stangō</i> <i>sara</i> ← <i>starrō</i> <i>sija</i> ← <i>stija-/stijō/stijōn-</i> <i>soota</i> ← <i>stōda-/stōdō</i>	2. * <i>st-</i> → * <i>t-</i> <i>teura</i> ← <i>steurō/-a/-ijō ...</i> <i>tupa</i> ← <i>stubōn/stuban</i> <i>turva</i> ← <i>strūwō/trūwan-</i> <i>tulppa</i> ← <i>stulpan/-ijō</i> G/Ú <i>tanko</i> ← <i>stangō</i>

A PG szóeleji *st-kapcsolatot a legrégebbi jövevényszavakban PF *s-szel és az újabbakban *t-vel helyettesítették (Koivulehto 1979: 289). Az *e* kritérium alapján meghatározott régebbi réteg szavaiban a PG második szótagi *ō-nak mindig PF *a felel meg (*sanka 'Henkel, Bügel',⁷ *sara 'Riedgras; Rohrgras'; esetleg *sija 'Platz, Raum; Spur' és *soota '(Pferde)Herde', amelyeket egy germán *a-töből is átvehettek). Az újabb réteg szavai között csak egy vitathatlanul PG *ō-töből átvett szó fordul elő (*tanko), és abban a tőmagánhangzó PF *o. Ennek a rétegnek az összes többi szavában a finnégi tőmagánhangzó *a, amit vagy alternatív PG *a-töből való átvételnek tekinthetünk, vagy mégis régebbi átvételekről van szó. Az *a-töből való átvétel valószínűbbnek tűnik, amennyiben a finnégi *a/o*-tőmagánhangzókat a korai protogermán *ā ill. PG *ō minőség tükrözőjének tartjuk (ld. lent), hiszen a régebbi rétegnek a *soota szavában az első szótagi *oo már PG *ō-t tükröz (és így nyilvánvalóan ezt is *a-töből [**stōda-*] vették át).

1. * <i>-Tj-</i> → * <i>-cc-</i> <i>malcca</i> ← <i>malđjō(n)-</i> <i>vicca</i> ← <i>wiđjō(n)-</i>	2. * <i>-Cj-</i> → * <i>-Cj-</i> <i>vitja</i> ← <i>wiđjō(n)-</i> <i>ohja(s)</i> < <i>ošja(s)</i> ?← <i>ansjō</i> <i>ahjo</i> < <i>ašjo</i> ← <i>asjōn-</i>

Mivel a korai közfinn dentális obstruens + /j/ hangkapcsolatokkal nem rendelkezett, az ilyen mássalhangzó-torlódásokat a jövevényszavakban *ćć (> *cc) kettős affrikátával helyettesítették. A palatalizált dentális mássalhangzók depalatalizálódását követően pedig a dentális obstruens + /j/ hangkapcsolatok is lehetségesek lettek (Kallio 2012b: 230–1). A régebbi csoportba tartozó szavak között (*malcca 'Melde', *vicca 'Rute') megint csak finnégi *a-tövek találhatók, az újabb csoportban pedig a PG *ō-nak vagy a finnégi *a (*vitja 'Kette', **ohja(s)* 'Zügel'), vagy az *o (*ahjo 'Esse') felel meg.

⁷ A finnégi *sanka* szónak Koivulehto egy másik, ősideurópai **kanku-*, **kanko-* forrást is javasolt (Koivulehto 1983: 114).

1. $*s \rightarrow *š > h$ *hätü* ← *sētō**lauha*² ← *lauxa-z/lauxō**/laus*^(j)*ōn-**ohja*(*s*) ?← *ansjō**ahjo* ← *asjōn-**vihko* ← *wiskō/wiska-z**ahku* ← *askōn-/azgōn-**huilu* ?← *swiglōn-**reehu-* ?← *rēsō(ja)n-*2. $*s \rightarrow *s$ *[kaista* ← *gaistō(n-)]**[nasta* ← *nast*^(j)*ō]**[kasa* ← *kasō* G/Ú]*[saha* ← *sagō* G/Ú]*[sola* ← *swalan-/swalō* G/Ú]*[koisa/koiiso* ← *kwaisōn-* G/Ú]*saatto* ← *sētōn-**saiho*² ← *saigwōn-**sakko* ← *sakō**usko* ← *wunskō/wunsa-z**surko/surku* ← *s(w)urgō**sai(p)pu/o-* ← *saip*^(j)*ōn-**pursu-* ← *frus*^(ō)*(ja)n-*

A protogermán $*s$ -t a korai közfinnbe átvett jövevényyszavakban a közfinn $*š$ -sel helyettesítették, később pedig – amikor ez a fonéma az $*š > *h$ hangváltozás miatt eltűnt – az egyetlen megmaradt szibilánssal, az $*s$ -sel (Koivulehto 1979: 277–8). Ezen hangtani kritérium alapján meghatározott nyelvi anyagnak a régebbi rétege váltakozást mutat a második szótagi magánhangzó tekintetében: három szónak finnségi *A*-töve van (**hätä* 'Not; Bedrängnis', **lauha* 'Schmiele; Rispengras', **ohja*(*s*) 'Zügel'), kettőnek *o*-töve (**ahjo* 'Esse', **vihko* 'Bündel; Heft; Schrubber') és háromnak *u*-töve (**ahku* 'Aschenhaufen', **huilu* 'Flöte', **reehu-* 'zanken, toben'). Az újabb réteg pedig nyilvánvalóan csak labiális magánhangzós *o-* (és részben *u-*) tövekkel rendelkezik (**saatto* 'Heuschober', **saiho* 'Wasserader', **sakko* 'Geldstrafe', **usko* 'Glaube'; **surko*/**surku* 'Kummer; Mitleid', **sai(p)pu*/**sai(p)po-* 'Seife', **pursu-* 'sickern; schnauben'). Felületesen szemlélve úgy tűnhetne, hogy az újabb $*s \rightarrow *s$ rétegbe tartozó öt szóban finnségi *a*-tő felelne meg a PG $*ō$ -nak, de tulajdonképpen valószínűleg semelyikük sem tartozik bele ebbe a csoportba. Elsőként: a *kaista* (← PG **gaistō(n-)*) 'schmaler Streifen' és *nasta* (← PG **nast*^(j)*ō*) 'Stift; Beschlag' szóban az /s/ egy /st/ mássalhangzó-kapcsolat része, amelyben a PG /s/-t nyilván már akkor egy PF /s/-szel helyettesítették, amikor a rövid /s/-t hátsóbb képzésű PF /š/-szel helyettesítették. Lehetséges, hogy a protogermán /s/ kiejtése a /t/ előtt dentálisabb volt, mint más környezetekben, amivel Koivulehto (1984: 196) a szóeleji PG /st/-nek az PF /s/-szel való szubsztituálását is indokolta. Másodszor a *kasa* 'Haufen', *saha* 'Säge' és *sola* 'Paß, Enge; Gasse' szavak a LÄGLOS szerint is valószínűleg nem protogermán, hanem újabb, ósvédből származó kölcsönzések. A *koisa*/*koiiso* 'Geschwür, Karies; Bittersüß' szintén skandináv eredetű lehet, és az *a*-tővű változata mindenesetre másodlagos, finnségi fejlődésnek tűnik, mert az észti *koisa-vits* ~ *kuisa-vits* 'Bittersüß' csak az északkeleti nyelvjárásban fordul elő (VMS), és ezért valószínűleg a finn *koiiso* szóból vették át.

1. $*\bar{e} \rightarrow *ä$ <i>hätä</i> ← <i>sētō</i> <i>väkä</i> ← <i>wēgō</i>	3. $(*\bar{e}) > *ā \rightarrow *a(a)$ <i>laho</i> ← <i>lēgō(n-)</i> <i>kaalo</i> ← <i>skēlō</i> <i>naalo</i> ? ← <i>nēplō</i> G/Ű <i>raato</i> ← <i>brēdō/brēdan-</i> <i>saatto</i> ← <i>sētōn-</i>
2. $*\bar{e} \rightarrow *ee$ <i>leeka</i> ← <i>lēgō(n-)</i> <i>keela/o</i> ? ← <i>skēlō</i> <i>leeko</i> ← <i>lēgō</i> <i>reehu-</i> ? ← <i>rēsō(ja)n-</i>	

Aszerint is korrétegekbe oszthatók a jövevényszavak, hogy mi a protogermán $*\bar{e}$ -nek ($\bar{e}^1$) a megfelelője a finnségi szóban. Legrégebbinek azokat a jövevényszavakat tekinthetjük, amelyekben az $*\bar{a}$ az a finnségi magánhangzó, amely Koivulehto (1976: 263–4) szerint tükrözi a PG $*\bar{e}$ nyitott $[\bar{æ}]$ -kiejtémódját ($*hätä$ 'Not; Bedrängnis', $*väkä$ 'Widerhaken'). A magánhangzó rövidsége az átvételi idő korai voltából adódik, mivel a korai közfinnben még nem jelentek meg hosszú magánhangzók A -tövekben, ill. talán még egyáltalán nem fordultak elő hosszú magánhangzók (vö. Aikio 2012a). A tőmagánhangzó ezekben a jövevényszavakban az illabiális $*ä$. A következő rétegben a PG $*\bar{e}$ -t helyettesíti a finnségi hosszú $*ee$. Ezekben a szavakban a második szótagi magánhangzó $*a \sim *o \sim *u$ között váltakozik ($*leeka$ 'Pfahl und Strick zum Anbinden des Viehs', $*keela/keelo$ 'kleines hölzernes Getreidemaß', $*leeko$ 'Moorholz; Lycopodium', $*reehu-$ 'zanken, toben'). A legfiatalabb rétegben a közfinn első szótagi magánhangzó $*aa$ ($*a$) egy olyan északnyugati germán szintű forrást tükröz, amelyben már megtörtént az $*\bar{e} > *ā$ változás. Azokban a szavakban a PG második szótagi $*ō$ -nak mindig finnségi $*o$ felel meg.

A négy fent említett hangtani kritérium alapján korrétegekbe osztott anyag mindegyik esetben hasonló időbeli változást mutat a PG második szótagi $*ō$ kölcsönzésekben előforduló megfelelőiben: a legrégebbi jövevényszavakban a finnségi tőmagánhangzó $*A$, az újabbakban pedig $*o$ (vagy néha $*u$). Ezt úgy értelmezhetjük, hogy a forrásnyelvben megtörtént $*ā > *ō$ hangváltozást tükrözi. Attól függően, hogy melyik rétegekben fordul elő finnségi tőmagánhangzó-váltakozás és melyik rétegekben nem, azt állapíthatjuk meg, hogy az említett protogermán hangváltozás időben későbbi jelenség volt, mint a PG $*\bar{e}$ -nek közfinn $*ä$ -vel szubsztituálása és a közfinn mássalhangzók depalatalizációja előtti szubsztituálásmodell: PG $*-Tj-$ → PF $*-ćć-$. Másrészt pedig korábban történt meg, mint a közfinn $*š > *h$ és a jövevényszavakban tükröződő PG $*\bar{e}$ ($> *ā$) $> *ā$ hangváltozás. A szóeleji $*st$ szubsztituálásmodelljének a változása (PF $*s-$ vs. $*t-$) is a germán $*ā > *ō$ változás után történt meg a $*soota$ szó alapján, ami összehangban van Koivulehtónak (1979: 289) azzal a felfogásával, hogy a változások a (szóeleji) két szubsztitúciómoddlnél – PG $*s \rightarrow$ PF $*š$ vs. $*s$ és PG $*st \rightarrow$ PF $*s$ vs. $*t$ – függenek egymástól.

Az itt megfogalmazott kronológia a közfinn nyelv tekintetében megegyezik Kallio (2007) kronológiájával (depalatalizáció korai, $*š > *h$ kései változás) és nem támogatja a Heikkilä (2014: 97–101) kronológiai táblázatában nagyon késeinek (22.-nek) datált finnségi depalatalizációt: ezek szerint korábban történt meg, mint a közfinn $*č > *t$ és $*ti > *ci$ változás (vö. Kallio), valamint az északny. germán $*ē > *ā$ (Heikkilänél 11).

Az, hogy értelmezésünk szerint a változás a magánhangzó-helyettesítéseknél éppen a forrás- és nem a célnyelvben megtörtént változást tükröz, abból adódik, hogy a finnségi *o*-tövek már korábbi, más indoeurópai nyelvekből átvett szavakban is előfordulnak, illetve ugyanígy a PG **a* (< előgerm. **o*) szavakból átvett esetekben is. A LÄGLOS szerint elfogadható etimológiák esetében a következőkben a második szótagi PG **a*-nak egyértelműen a PF **o* felel meg:

*-a- → *-o-

joukko ?← **jauk(i)ja-z/jauk(i)ja-*

juusto ← **justa-z*

ker(p)po/ker(p)pu ← *kerba(n)-*

lako ← *laga-*

lanko ← *ga-langa-z/bi-langa-z*

lato- ← *xlapan-*

lepo ?← *slēpa-z/xlewa-*

levo ← *xlewa-*

*lukko*² ← *sluka-/luka-*

lusto ?← *lusta*

mako ← *magan-*

meelo- ?← *mēl(i)jan-*

mooto ← *mōta-*

noro ?← *nōra-*

rikko- ← *brekan-*

rooko ?← *brōka-/brōka-z*

*saiho*¹/*saiho* ?← *saixa-z*

vanno ← *wax(w)n(j)an-*

verkko ← *werkan-/werka-*

viro ?← *wira-z*

Esetleg újabb kölcsönzések (G/Ü):

kollo ← *kulna-z*

malto ← *malta-z/smalta-*

masto ← *masta-z*

melto ← *meltan-/smeltan-*

pankko ← *bankan-/banki-z*

veko/veku ?← *wega-z*

Ráadásul a finnségi **pelto* 'Acker' (← PG **felpa-/felpaz/felpiz/felđa-z/felpu-z*) szóban a forrásnyelvi 2. szótagi magánhangzó az **a* helyett **u* is lehetett. – Az anyagból látható, hogy ez a magánhangzó-megfelelés mind a hangtanilag régebbi (rövid magánhangzó vagy zárhang: **noro* 'Talsenke; Rinnsal', ? **lepo* 'Ruhe, Rast', **mooto* 'Form; Gesicht'), mind az újabb (-VVCC-hangszerkezet: **joukko* 'Gruppe', **juusto* 'Käse', **pankko* 'Ofenbank') szórétegekben előfordul. Ennek következtében a közfinn *o*-tő megléte ezekben a szavakban nem tekinthető jelzésnek arra, hogy a kölcsönzés ideje megelőzi az előgermán **o* > **a* változást, hanem talán csak abból adódik, hogy a proto-germán /a/ kiejtése a rövid /o/ fonéma hiányából következően valamennyire *o*-színű lehetett (vö. a hasonló eseteket a balti jövevényszavaknál, lent). Ezek szerint minden-esetre elég korán is előfordulhatott a finnségi második szótagi **o* a jövevényszavakban.

Végül az *u*-töveket tárgyaljuk. A mellékelt táblázatban azokat a jövevényszavakat soroljuk fel, amelyek forrásának protogermán 2. szótagi **u*-t tartalmazó alakot kell tekinteni, vagy azért, mert az a germán rekonstrukció szerint az egyetlen lehetőség, vagy azért, mert a közfinn magánhangzó alapján az a legvalószínűbb rekonstrukció.

*-u- → *-u-

aalu- ← *anxlu-z* G/Ú
airu- ← *airu-z*
antura ← *andūra-z/andran-* G/Ú
autukas ← *audāga-z/audūga-z*
hakkula ← *xakula-z* G/Ú
hattu ← *xattu-z* G/Ú
hapukka(s) ← *xabuka-z*
kakkula ← *skakula-z* G/Ú
kinu ← *kenw-/kenu-/kennu-* G/Ú
metu ? ← *među-z*
olut ? ← *aluþ-*
paanu ← *spēnu-z* G/Ú
palkku(s) ← *balku-z*
rupuli ? ← *skrubula-*
satula ← *sađula-z*
soortu ? ← *swardū-z/swardō* G/Ú
tanhu- ← *tanxu-/tanxw(i)ja-/tanxwō*
vanttus ← *wantu-z*

*-u- → *-o-

keno ← *kenw-/kenu-/kennu-*
rehto ← *wrexti-z/wrextu-z*
uros ← *ūru-z/ūran-*

*-u- → *-a- ?

hartas ← *xarđū-z*
peena ← *spēnu-z*
pihatto ? ← *fexu*
viita ← *wiđu-z*

*-u- → *-es/*-eš/*-ek ?

keltes/keltek/kelteh ? ← *skeldū-z*

*-u- → *-i-

sapilas ← *stapula-z*

A PG **u* → PF **u* szubsztitúció messzemenően a leggyakoribb, és az első szótagi magánhangzó alapján már az esetleg előgermán eredetű *olut* 'Bier' szóban is előfordul, csakúgy, mint a hangtani viszonyok tekintetében újabb jövevényszavakban. Három szó a közfinn **o-t* tartalmazza (**keno* 'rückwärts geneigt', **rehto* 'Umzäunung, Netzreihe', **uros* 'männliches Tier; erwachsener Mann'); ezt elvileg egy régebbi szubsztitúció-modellnek lehetne értelmezni, habár feltehetjük azt a kérdést, milyen az *e-o* magánhangzó-kombinációnak a viszonya a magánhangzó-harmóniával. A négy szóban előforduló PG **u* ~ PF **a* magánhangzó-megfelelés nyilván egy átvételkori morfológiai szubsztitúciót vagy szuffixumváltást igényel (vagy esetleg egy eltűnt más tövű forrásalakot), mert a forrás- és célszavak végződésai nem egyeztethetők össze (**pihatto* 'Viehstall'), vagy a hangviszonyok nem engednek feltenni egy korai átvételt archaikus hangszubsztitúcióval (**hartas* 'eifrig; andächtig; streng; gefühlvoll', **peena* '(Quer)leiste', **viita* 'dichter, junger Wald'). Morfológiai szubsztitúció biztosan a **keltes/keltek/kelteh* 'Scheibe' szóban is történt, éppúgy, mint sok más közfinn **-es*, **-eš*, **-ek* vagy **-eta* végződést tartalmazó kölcsönzésben is.⁸ Végül a **sapilas* 'Stangenpaar; Gestell; Hebel' szó esetében a háromszótagú szóban a második szótagi **u-t* egy **i* illabiális magánhangzóval helyettesítették, ami a balti eredetű szavaknál egy általános modell, és arra utal, hogy ez azoknál a három szótagú szavaknál régebbi átvétel, amelyekben a PG **u-t* PF **u*-val helyettesítették.

⁸ A többi ilyen végződésű szó, amelynek a germán forrásalakja *-u*-tövé is lehetett: **vareh* 'Grabruine; Steinhafen' (← **waru-z/warō/warōn-*), **karketa/karkeh/karkek* 'grob, hart' (← **xar(u)ga-z/xargu-z*), **koleta* 'kühl; rauh' (← **kōlu-z/kōlīja-z*), **anketa/ankeh* 'traurig, bedrängt' (← **ang(w)u-z/ang(w)ja-z/angwa-z/angez/angaz/angra-z*), **naveta/navakka* 'fest, streng' (← **snawwīja-z/snawwa-z/snawwu-z*).

5. Balti jövevényszavak

A közfinn korból származó balti jövevényszavak száma a finnugri nyelvekben kb. 250–400 (vö. Junttila 2015: 254–5). E szavak kb. tizedének van megfelelője a számi nyelvekben, és a számiban még néhány, ugyanolyan korú réteghez tartozó jövevényszó található, amelynek nincs megfelelője a finnugri nyelvekben. Ugyanakkor azok is valószínűleg a finnugri alapsnyelven keresztül kerülhettek a számiba (Aikio 2006: 40 és 2012: 70–6; Kallio 2009: 34; Junttila 2015: 232–3). A mordvin nyelvek néhány tíz balti jövevényszavának többsége a mordvin saját, későbbi balti kapcsolataiból ered, és semelyik se vezethető vissza feltétlenül a finnugri, számi és mordvin nyelvek köztes alapsnyelvére (Grünthal 2012). Még keletebbre, a mariban és a permi nyelvekben található régi balti jövevényszavakat valószínűleg a közfinnen vagy a protomordvinon keresztül vették át (Saarikivi 2007: 327; Junttila 2015: 234–5).

A balti jövevényszavak ugyanabból a középső közfinn korból származnak, mint a protogermán jövevényszavak. Mind a két átdó nyelvben ugyanaz a nagy főnévkategória (deklináció) található, a proto-indoeurópai **-eh₂-nőneműek*, amelyeknek az utótagja a finnugri nyelvekbe került átvételekben vagy *A*-ként, vagy *o*-ként szerepel. A kései proto-indoeurópaiban az *eh₂*-végződés már *ā*-ként szerepelt, és mind a protogermánban, mind a balti jövevényszavak (legalábbis a legkésőbbi balti jövevényszavak) átdó nyelvében *ō*-vá vált. A protobaltiban ez a fonéma még *ā* volt. Az indoeurópai alapsnyelv mozgó hangsúlya a protogermánban első szótagira változott, a protobaltiban viszont mozgóként öröklődött. Az *ā*-femininikumok egy részében a hangsúly az utótagon van, egy esetekben pedig a tövön. Ezért Nieminen (1934) azt gondolta, hogy a balti átdó nyelvben a hangsúlytalan **ō* (< PB **ā*) a szóvégi pozícióban **a*-vá rövidült volna, és a hangsúly már ezelőtt a hosszú ereszkedő (éles) utótagból a hosszú első szótagba mozdult (de a rövid első szótagba nem; a protobalti első szótag csak akkor lehet hosszú, ha hosszú magánhangzót, diftongust vagy kvázi-diftongust tartalmaz). Az átdó nyelvnek ezt a rövidült hangsúlytalan magánhangzóját a finnugri *A* tükrözi, a hosszú hangsúlyos magánhangzót pedig az *o*.

A lenti táblázatban Nieminen hipotézise szerinti átdó alakok alapján ábrázoljuk a kései közfinn alakjában valamennyi finnugri szót, amely a mai felfogás szerint balti *ā*-nőneműekből való átvétel.

1. rövid első szótagú utótaghangsúlyosak <i>kupo</i> ← <i>gubō</i> < <i>gubā</i> <i>rako</i> ← <i>spragō</i> < <i>spragā</i> <i>[salo</i> ← <i>salō</i> < <i>salā</i>] <i>vako</i> ← <i>vagō</i> < <i>vagā</i>	2. hosszú első szótagú utótaghangsúlyosak <i>ansa</i> ← <i>añsa</i> < <i>ansā</i> <i>halla</i> ← <i>šālña</i> < <i>šalnā</i> <i>heima</i> ← <i>šeima</i> < <i>šeimā</i> <i>härmä</i> ← <i>šarña</i> < <i>šarmā</i> <i>karna</i> ← <i>karña</i> < <i>karnā</i> <i>kelta</i> ← <i>gelña</i> < <i>geltā</i>

loja ? ← PB *lajǎ*
tapa ? ← PB *dabǎ*

lasta ← *lǎpsta* < *lǎpstǎ*
mǎrkǎ ← *merǎka* < *merkǎ*
parta ? ← *barǎzda* < *barzdǎ*
pouta ← *spaũda* < *spaudǎ*
raika ← *reĩka* < *reikǎ*
reuna ← *breũna* < *breunǎ*
rǎntǎ ? ← *drẽngta* < *drengtǎ*
sunta ← *suĩta* < *suntǎ*

3. rövid első szótagú tőhangsúlyosak
upa ? ← *pũpa* < *pũpǎ*

lojo ← PB *šlǎjǎ*
putro ← PB *pũtrǎ*

4. hosszú első szótagú tőhangsúlyosak
Koiva ← *Gǎuja* < *Gǎujǎ*
lava ← *lǎva* < *lǎvǎ*
leuka ← *kléuka* < *kléukǎ* t. *kleũkǎ*
looma ← *lǎma* < *lǎmǎ*
ranta ? ← *kranta* < *krántǎ* t. *kraĩtǎ*
routa ← *grǎuda* < *grǎudǎ* t. *graũdǎ*
talpa ← *dǎlba* < *dǎlbǎ*
tuura ← *dũra* < *dũrǎ*
villa ← *vĩlna* < *vĩlnǎ*
vinka ? ← *dvĩnga* < *dvĩngǎ*

vagy 1. vagy 3.

hako ← PB *žagǎ* v. *žǎgǎ*
kulo ? ← PB *kulǎ* v. *kũlǎ*
lahto ← PB *slastǎ* v. *slǎstǎ*
palo ← PB *balǎ* v. *bǎlǎ*

hehvo/a ← PB *ešvǎ* v. *ěšvǎ*
malo/a ← PB *malǎ* v. *mǎlǎ*
vapso/a ← PB *vapsǎ* v. *vǎpsǎ*
hihna ← PB *šikšnǎ* v. *šikšnǎ*
kokta ? ← PB *kaktǎ* v. *kǎktǎ*
napa ? ← PB *nabǎ* v. *nǎbǎ*
takla ← PB *daglǎ* v. *dǎglǎ*

vagy 2. vagy 4.

luuta ← *šlǒta* < *šlǒtǎ* v. *šlǒtǎ*
malka ← *mǎlka* < *malkǎ* v. *mǎlkǎ*
näivǎ ← *neiva* < *neivǎ* v. *néivǎ*
ola ? ← *ōla* < *ōlǎ* v. *ōlǎ*
pauna ← *pǎuna* < *paunǎ* v. *paunǎ*
saina ← *séina* < *seinǎ* v. *séinǎ*
sooja ? ← *stǎja* < *stǎjǎ* v. *stǎjǎ*
terva ← *derva* < *dervǎ* v. *děrvǎ*
Vakja ? ← *Vǎkja* < *Vǎkjǎ* v. *Vǎkjǎ*
voota ← *ǎda* < *ǎdǎ* v. *ǎdǎ*
hanko/a ← PB *šankǎ* v. *šankǎ*

vooro ? ← PB *vǎrǎ* v. *vǎrǎ*

A probléma a Nieminen-féle hipotézisben a biztos megfelelés hiánya a rövid első szótagú, tőhangsúlyos szavak csoportjában. Ezekben finnségi -A lenne várható, mert már a protobaltiban a hangsúlytalan végződés természetesen rövidült volna az átadó nyelvben, ha a protobalti korszak után hangsúlytalanává vált utótag is rövidült volna. A rövid első szótagú szavak protobalti hangsúlyviszonyai meghatározásához szükséges, hogy a szónak legyen megfelelője vagy a litvánban vagy a szláv nyelvekben. A finn *napa*

'Nabel' és *taula* 'Zunder' < PF **takla* szavak forrásának csak a lettben van megfelelője (*naba*, *dagla* 'uaz'). A *hihna* 'Riemen' és *kohta* 'Stelle' forrásainak (litván *šikšna* 'uaz', *kakta* 'Stirn') a litván nyelvjárásokban mind tő-, mind utótaghangsúlyos alakra utaló megfelelői vannak. Az észti *uba* 'Bohne' pedig a várt szókezdő magánhangzó miatt egy kicsit bizonytalan etimológia. A rövid első szótagú balti forrásalakokra visszavezethető szavak közül csak a finn *lojo* 'Reiseschlitten' és *puuro* 'Brei' < PF **putro* utalnak biztosan a protobalti tőhangsúlyos alakokra. De Nieminen hipotéziséhez illő közfinn **putra-* alaknak nyoma sincs. Ezért a protobalti hangsúly és a jövevényszavak második szótagi vokalizmusa között nemigen található elegendő korreláció.

A protobalti hosszú szótag hatására a jövevényszavakban a második szótagban *A* indukálódott. Csak két kivétel van, a finn *hanko* 'Heugabel' és a *vuoro* 'Reihenfolge' (< PF **vooro*). Az elsővel ugyanakkor mégis derivációs kapcsolatban áll a finn *hanka* 'Hängehaken, Rudernagel', és Linde (1994) inkább csak a disztribúciós elvek miatt tartotta a *hanka* szót a *hanko*-ból való elvonásnak, amikor a szó balti eredetét felvetette. Ez valóban nem szükséges, mert a forrás litván megfelelője (*atšanka* 'Widerhaken') szemantikailag közel áll mind a két finn szóhoz. A *vuoro* szónak pedig skandináv etimológiát is javasoltak. Ha ezt elfogadjuk, a PB *-ā* → PF *-A* fejlődést lehetne a hosszú első szótag utáni pozícióban kivétel nélkülinek tartani. A magyarázatot valószínűleg a balti adatokban lehet megtalálni, ahogy Nieminen is gondolta, mert a finnnségi nyelvek germán jövevényszavai alapján a második szótagi *-o* se rövid, se hosszú magánhangzó után nem lett gyakoribb. Amúgy nem a közfinn, hanem pont a balti szó első szótagi hosszúsága meghatározó: a **lava* 'Schwitzbank; Pritsche' és az **ola* 'Feuerstein' *a*-végződésüként, és legalábbis a **lahto* 'Vogelschlinge' és a **putro* 'Brei' *o*-végződésüként lett átvéve.

A rövid első szótagú *ā*-feminíniumokból átvett *o*-tövé szavak valószínűleg későbbiek, mint az *A*-tövék. Erre utal mind a végződés protobalti *-ā* alakja, mind a fentebb a germán jövevényszavak kapcsán említett dolog, hogy *o*-tövek gyakoribbak lettek a későbbi jövevényszórétegekben. Éppen ez a rövid első szótag utáni balti *-ā* elkezdett valamikor a protofinnek fülében *o* színezetűnek hangzani, aminek hátterében bizonyosan az átadó nyelv hangtani fejlődése van, de az *o* párhuzamos gyakorivá válása a germán jövevényszavakban arra is utal, hogy divatos végződésről volt szó, és szívesen használták a jövevényszavakban.

Egyes disztribúciós elvek alapján lehetséges az *A*- és *o*- megfelelések kronológiai ábjából is következtetéseket levonni. Ez ugyanakkor nem érinti a finnnségi és számi nyelveknél keletibb uráli nyelvek balti eredetű szavait, hiszen Grünthal (2012: 310–1 és 318) szerint a mordvin megfelelői a **malo* ~ *mala* 'Rand; Ufer' (erza moksa **mala-* 'Nähe') és **hihna* (erza (*k*)šna, moksa šna 'Riemen') szavaknak külön átvételek a baltiból, és az utóbbi szó esetleges megfelelője a mariban (*šūštō*) lehet, hogy egyéb eredetű.

Létezik számi megfelelője mind a **takla* (északi számi *duovli*) szónak, mind a **malo* ~ *mala* (lulei számi *muolo-*) és **salo* (száÉ *suolu* 'Insel') szavaknak. De ez csak arra bizonyíték, hogy az *A*-megfelelés abból a korból származik, amikor a balti jövevényszavakat a középső közfinnen keresztül a földrajzilag közeli elő-protoszámi nyelvre szinte azonnal átvették. A **mala-* tő illabiális alakjai megmaradtak mind az észti, mind a teri számban, úgyhogy a labiális alakokat könnyen lehet az illabiális alakból képzett szavakként magyarázni (Kuokkala 2017). A **salo* szó másfajta magyarázatot igényel: úgy tűnik, hogy egyáltalán nem balti jövevényszó.

Az északi számi *suolu* 'Insel' szót a protoszámba **suolōj* alakban kell rekonstruálni (néhány egyéb számi nyelvben megmaradt a *-j*, vö. Korhonen 1981: 198). A protoszámi nominális *-ōj* végződés a feltételezett számi-finnségi alapnyelvi főnév utolsó magánhangzójából és az ahhoz kapcsolódó, a magánhangzót labializáló képzőből fejlődött, amelyet a számi-finnségi alapnyelvre általában *-w*-ként rekonstruálnak. Ugyanilyen képzővel képzett főnevek a finnben *o-*, *u-* és *y-* végződésűek (*-o* < *Aw*; *-u/-y* < *-ew*). Az elő-protoszámba, amely a közfinn balti jövevényszavaival, így a középső közfinn is egykorú, így vagy **saloj*, vagy az ezt megelőző **salVw* alakot kell rekonstruálni. De semelyik alak sem felel meg a **salo* (> fi. *salo* 'große Insel; ausgedehntes Waldgebiet') alaknak, ha a középső közfinnen keresztül átkerült balti jövevényszóról van szó. Az sem valószínű, hogy a számi szó ilyen jövevényszóból képzett lenne. Valószínűsíthető, hogy mind a finnségi, mind a számi szó (protoszámi-finnségi) **salaw* alakra vezethető vissza.

Ezek alapján a szó balti eredete nem hihető. Az interpretációnkat támogatja, hogy a litván (*sala*) és a lett (*sala*) szónak (< PB **salā*) nincsenek megfelelői az indoeurópai rokon nyelvekben. Saarikivi (2004: 204) már javasolta korábban, hogy a finn *salo*, száÉ *suolu* és a litván, lett *sala* mind lehet külön-külön szubsztrátumi átvétel egy régebben Észak-Európában beszélt, de már eltűnt ősi nyelvből. A számi alakok rekonstrukciója megerősíti Saarikivi hipotézisét. Ha a keleti balti, finnségi és számi nyelvek szavai közül mindegyik ugyanabból a forrásból származik, az átvételt a leghihetőbb a korai protofinn időszakra datálni. Ebben az esetben a szó a korai protofinnbe **salaw*, az elő-baltiba **salā* alakban került át. Ha a korai közfinnre labiális magánhangzót tartalmazó **salow* alakot rekonstruálnánk, meg kellene magyaráznunk, hogy a baltiban miért nincs meg a megfelelő alak (előbalti ***salo*- > litván ***salas*, lett ***sals*).

A protobalti *ā*-nőneműekből négy három szótagú szó is át lett véve. Mindegyik *o*-végződésű a finnben: *angervo* 'Spierstrauch' ← B **angervā*, *ativo* 'Familienfeier; Verwandte' ← PB **ateivā*, *lapio* 'Spaten' ← PB *lāpetā*, *nukero* 'Steißbein' ← PB *nugarā*. Ugyanakkor mindegyikben ugyanaz a kései képző található, és az egyéb finnségi nyelvek alapján ezekbe a szavakba nem kell közfinn *o*-tövet rekonstruálni.

Egyes *o*-végződésű finnségi szavakat balti *a*- hímnevű vagy semleges nevű főnevekkel is összekapcsoltak, amelyek indoeurópai tematikus *o*-tövekből fejlődtek. Ezek a finn *kouko* 'Gespenst; Raubtier; Laus', *lahto* 'Vogelschlinge', *laito* 'flach, seicht (Wasser)', *ruoko* 'Halm; Schilf', *saparo* '(kurzer) Schwanz', *tarmo* 'Tatkraft', *vaivero* 'einer Zwergstrauch', *Viro* '(Nordost-)Estland' és észti *põrm* (: *-u*) 'Staub' szavak; ezeken kívül a balti *ja*-tövekhez kapcsolták a finn *lielo* 'Bekassine', észti *kail* (: *-u*) 'Porst' és délszti *kõno* 'Kletterstrick des Waldimkers' szavakat. Elvileg e szavak *o*-ja a protobalti *a*-t képviselheti ugyanúgy, ahogy az első szótagi *o* néhány balti jövevényszóban az *a*-t képviseli, pl. finn *lohi*, száÉ *luossa* 'Lachs' ← PB **laši*. A legtöbb szóban a protobalti *a* *a*-ként tükröződik a finnségi nyelvekben mind az első, mind a nem első szótagban is. A megfelelés kettőségének az oka a rövid *a* és *o* fonematikus oppozíciójának hiánya a protobalti nyelvben (vö. Kallio 2008: 270).

A legtöbb *o*-végződésű szóról be lehet bizonyítani, hogy azok eredetileg képzések (**-a-j* > **-oj* > *-o*). Csak a *lahto*, a *ruoko* és a délszti *kõno* szó esetében nincs bizonyíték korábbi képző meglétére, de ennek ellenére ezeket se lehet feltétlenül a balti *a*-tövek tükrözőinek tartani. A *lahto* már a feljebb lévő táblázatban is meg van említve, hiszen Nieminen (1934: 27–9) a szót a balti *ā*-töből vezeti le. A *ruoko* szó lehetséges forrásának

egyetlen megfelelője az óporosz *drogis*, amely *-is* végződésének eredete a protobalti *-as*, *-jas* v. *-is* lehet. A *kōno* pedig egy hapax legomenon, amelynek bizonyító erejét nem szabad túlértékelni. A protobalti *a*-tövek bizonyított *o*-végződésű szubsztitúcióinak hiánya mégse elegendő érv a közfinn *-o* ellen, mert annak megfelelő szubsztitúciót ugyanolyan korú germán jövevényrétegben (**noro*, **lepo*, **mooto*) is fellelhetünk, sőt, a régebbi árja jövevényekben is (**arvo*, **verso*).

A protobalti *u*-tűvű főnevekből való átvételek a finn *panu* 'Feuer', *pelu* 'Spreu' és talán *metu* 'Honigseim', eredetileg mindegyik semlegesnemű. A megfelelés egysége az azt mutatja, hogy a közfinn második szótagi *u* legalább a balti átvételek korában már létezett. A szóbelseji helyzetben az *u* ugyanakkor fiatalabbnak tűnik: a balti második szótagi *u*-t illabiális magánhangzóval helyettesítették a három szótagú jövevénytiszavakban: fi. *ankerias* 'Aal' (vö. litván *ungurys*), *kypärä* 'Helm' (vö. litván *kepurė*) és *perkele* 'Teufel' (vö. litván *perkūnas*).

Az *olut* 'Bier' szót ma inkább germán, mint balti eredetűnek szokás tartani, mert az eredeti, egyes ragozási esetekben használt tőhöz tartozó *t*-toldalék az óangol megfelelőben (*e*)*alu*, sg. gen. (*e*)*aloð* < PIE **olu-t* még látható, de a baltoszláv nyelvekben eltűnt. A szó az első szótagi *o* miatt előgermán átvételnek tűnik (vö. Bjorvand–Lindeman 2007: 1360). Bár a protogermán *a* és *o* fonemikus oppozíciója hiányában a PG *a* az első szótagban is néha PF *o*-ként tükröződik, ez a szubsztitúció nyilván csak egy labiális más-salhangzó melletti vagy *n* előtti *a* esetén történhetett meg (pl. **soini* 'Waffenträger' ← **swaina*-z, **joukko* 'Gruppe' ? ← **jauk* *ja*-, **o(n)cca* 'Stirn; Ende' ? ← **an* *þja*-). Elméletileg a PG **alup* szóban az első szótagi *a*-t a második szótagi *u* is labializálhatta, de párhuzamos eset ilyen fejlődésről nincs, az átvételekben a PG **u* előtti **a*-t mindig PF *a*-val helyettesítették.

6. Végkövetkeztetések

Aikio (2015: 37–9) feltette, hogy a nem első szótagi **o* már a protouráliban létezett, és Kuokkala (2017) legalább proto-finno-számi vagy nyugat-uráli (proto-finno-számi-mordvin) korúnak tartja. Mind a két kutató ötletét az *o* korai datálásáról a nyelvcsaládon belüli hangmegfelelésekre alapozza. Jelen kutatásunk eredményei nem cáfolják a második szótagi *o* létezését az uráli alapnyelvben. A jövevénytiszavak vokalizmusa azonban egyedül nem elegendő bizonyíték az *o* korai datálására.

A legrégebbi lehetséges *o*-szavak az árja eredetű **asora* (erza *azor*; udmurt *uzir*, komi *ozir*, manyisi *ātər*), *arvo*, **iso*- (fi. *isota*) és esetleg *verso*, amelyek közül csak az először említett szóban vezethető vissza az *o* egy átdadó nyelv labiális magánhangzójára; a többi példában az *o* az árja *a*-t tükrözi, amelyet *o*-hoz hasonlóan ejthettek. A közfinn nyelv germán és balti jövevénytiszavaiban pedig sok biztos példa van az utolsó szótag *o*-jára. Ezeknek egy részében az *o* szintén az átdadó nyelv *a* hangját helyettesíti, mert a rövid *a* és *o* közötti oppozíció hiányzott mind a protoárjából, mind pedig a protogermánból és a protobaltiból.

Mégis vannak olyan esetek is, ahol a proto-indoeurópai vagy előárja **-o*-t illabiális uráli magánhangzóval helyettesítették. Ilyenek legalább a következő régi indoeurópai jövevénytiszavak: előárja **kekro*- 'kerék' → PU **kekrä* > száÉ *geavri* és PIE **mbhro*- 'eső' → PU **üprä* ~ **iprä* > száÉ *arvi* 'uaz' (Koivulehto 2001b: 246, 249). Hangtani okok miatt az átdadó alakok nem lehettek a későbbi protoárja *a*-s alakok (**čakra*- és

**abhra-*). Mivel e szavak csak a számiban találhatók, kérdéses, hogy ezek alapján mennyire biztos következtéseket lehet levonni. Kevésbé biztos megfelelés a PIE **ǵhalgho-* → PU **šylka(w)*, mert az átdó szó lehetett a (-*eh*² >) *ā*-femininum *ǵhalghā is. A PIE **londho-* → PU **lamti/lanti* > fi. *lansi* 'alföld', komi, udmurt *lud* 'mező' (Koivulehto 2001b: 241) pedig valószínűleg nem helyes etimológia, mert Aikio (2015) újabb magánhangzó-elmélete alapján rekonstruált uráli alaknak az indoeurópai **londho-* aligha lehet az eredetije.

Aikio és Kuokkala hipotézisének elfogadása annak feltevésére kényszerít, hogy a finnégi nyelvek germán jövevényszavainak nagy részét azelőtt vették át, mielőtt a pregermán *ā* a protogermán *ō*-vá változott volna. Ezekben a jövevényszavakban ezt a magánhangzót a finnégi második szótagi *A* képviseli, az általunk ennél későbbinek bizonyított protogermán jövevényszavakban pedig ennek közfinn második szótagi *o* felel meg. Eddig általában elfogadott volt Kallio (2015: 29) óvatosabb interpretációja, amely szerint *A*-végződésű átvételeket nem lehet teljes biztonsággal előgermánoknak tartani. De ez az interpretáció egyértelműen függ a közfinn második szótagi *o* datálásától.

A közfinn balti jövevényszavainak egy részét is az átdó nyelvben történt hasonló magánhangzó-változás után vették át, de ez a nyelvi állapot a protobaltinál későbbi, és a jövevényszavakat leszámítva nyom nélkül eltűnt (Kallio 2008). Ennek a nyelvnek az *ā* > *ō* hangváltozását csak szóvégi pozícióban, rövid első szótag utáni második szótagban lehet észrevenni, mert a változás előtt átvett szavakban ebben a pozícióban a protofinn *A* található, a változás utáni szavakban viszont *o*. Kutatásunk elutasítja a fi. *salu* ~ száÉ *suolu* szó balti eredetét teljesen függetlenül a második szótagi *o* korától: ez valószínűleg átvétel egy kihalt ősi nyelvből.

A második szótagi *u*-t a régi jövevényszavak alapján pontosabban lehet datálni. A legrégebbi *u*-jövevényszavak az árja (iráni) eredetű fi. *paksu* és (elő)germán *olut*. Csak kicsit későbbi *u*-s szavak a balti eredetű fi. *panu* és *pelu*, valamint a germán eredetű fi. *airut* és vagy balti vagy germán eredetű fi. *metu*, bár az utóbbi két szónak a korát nehezebb datálni (későbbi germán átvételek is lehetnek). A közfinn balti jövevényszavaiban az átdó nyelv szóvégi *u*-jának mindig a finnégi *u* felel meg. Az iráni *počaw szóban a szóvégi *-*aw* valószínűleg nem a nominatív *pacu *u*-ját képviseli, hanem az *-*aw*-ablautfokot.

Szóbelseji helyzetben az *u* ugyanakkor fiatalabb. A fi. *ankerias*, *kypärä* és *perkele* balti jövevényszavakban és a fi. *aika* (< középső közfinn *ajeka) és *sapilas* germán jövevényszavakban az átdó nyelv *u*-ját az átvéző nyelv illabiális palatális magánhangzója helyettesíti. Az *u* se vezethető vissza a protouráli legrégebbi szakaszára, mert a proto-indoeurópai és előárja jövevényszavakban az átdó alak *u*-jának sokszor *i* felel meg: pl. PIE *sHinu → PU *šini (Koivulehto (1999: 210), előárja *medhu → PU *meti.

Rövidítések

B	balti
fi.	finn
G/Ú	vagy protogermán vagy újabb skandináv/német jövevényszó
OI	óind (szanszkrit)

PB	protobalti
PF	közfinn
PG	protogermán
PI	protoiráni
PIE	proto-indoeurópai
PII	proto-indoiráni
PU	protouráli
(szá)É	északi számi
(szá)D	dél számi
(szá)I	inari számi
(szá)L	lulei számi
(szá)P	pitei számi
(szá)T	teri számi

Hivatkozások

- Aikio, Ante 2004: An essay on substrate studies and the origin of Saami, in Irma Hyvärinen – Petri Kallio – Jarmo Korhonen szerk.: *Etymologie, Entlehnungen und Entwicklungen: Festschrift für Jorma Koivulehto zum 70. Geburtstag* (Mémoires de la Société Néophilologique de Helsinki 63.), Helsinki, 5–34.
- Aikio, Ante 2006: On Germanic-Saami contacts and Saami prehistory, *SUSA* 91, 9–55.
- Aikio, Ante 2009: *Saami loanwords in Finnish and Karelian*, Doctoral dissertation, Oulu.
- Aikio 2012a = Luobbal Sámmol Sámmol Ánte (Ante Aikio): On Finnic long vowels, Samoyed vowel sequences, and Proto-Uralic *x, in Tiina Hyytiäinen et al. szerk.: *Per Urales ad Orientem: Iter polyphonicum multilinguae. Festschrift tillägnad Juha Janhunen på hans sextioårsdag den 12 februari 2012* (SUST 264.), Helsinki, 227–50.
- Aikio 2012b = Luobbal Sámmol Sámmol Ánte (Ante Aikio): An Essay in Saami ethnolinguistic prehistory, in Riho Grünthal – Petri Kallio szerk.: *A linguistic map of prehistoric Northern Europe* (SUST 266.), Helsinki, 63–117.
- Aikio 2013 = Luobbal Sámmol Sámmol Ánte (Ante Aikio): Uralilaisen kantakielen vokaalistosta, esitelmä Aulis J. Joen ja Erkki Itkosen juhlaseminaarissa 19.4.2013, Handout
- Aikio 2014 = Luobbal Sámmol Sámmol Ánte (Ante Aikio): On the reconstruction of Proto-Mari vocalism, *Journal of Language Relationship* 11, 125–57.
- Aikio, Ante 2015: The Finnic ‘secondary *e*-stems’ and Proto-Uralic vocalism, *SUSA* 95, 26–66.
- Álgu = Álgu – sámegielaideid etymologalaš diehtovuoddu. Saamelaiskielten etymologinen tietokanta. (a számi nyelvek etimológiai adatbázisa), Kotimaisten kielten tutkimuskeskus, aineistopalvelu Kaino <http://kaino.kotus.fi/algu>
- Bereczki, Gábor et al. 2013: *Etymologisches Wörterbuch des Tscheremissischen (Mari)* (Veröffentlichungen des Societas Uralo-Altaica 86.), Wiesbaden, Harrassowitz Verlag.

- Bjorvand, Harald – Lindeman, Fredrik Otto 2007: *Våre arveord. Etymologisk ordbok*, Revidert og utvidet utgave, Instituttet for sammenlignende kulturforskning, Oslo, Novus forlag.
- Campbell, Lyle – Andrew Garrett 1993: Review, Jorma Koivulehto, Uralische Evidenz für die Laryngalthetheorie (1991), *Language* 69/4, 832–6.
- Cheung, Johnny 2007: *Etymological dictionary of the Iranian verb* (Leiden Indo-European Etymological Dictionary Series Vol 2), Brill, Leiden – Boston.
- Collinder, Björn 1932: *Die urgermanischen Lehnwörter im Finnischen* (Skrifter utgivna av K. Humanistiska Vetenskaps-Samfundet i Uppsala, 28:1), Uppsala – Leipzig.
- Derksen, Rick 2008: *Etymological dictionary of the Slavic inherited lexicon* (Leiden Indo-European Etymological Dictionary Series Vol 4), Brill, Leiden – Boston.
- EWAia = Mayrhofer, Manfred 1986–2001: *Etymologisches Wörterbuch des Altindoarischen*, Heidelberg, Universitätsverlag C. Winter.
- FUF = Finnisch-Ugrische Forschungen
- Grünthal, Riho 2012: Baltic loanwords in Mordvin, in Riho Grünthal – Petri Kallio szerk.: *A linguistic map of prehistoric Northern Europe* (SUST 266.), Helsinki, 297–343.
- Heikkilä, Mikko K. 2014: *Bidrag till Fennoskandiens språkliga förhistoria i tid och rum*, Helsinki, Helsingfors universitet. <http://urn.fi/URN:ISBN:978-951-51-0066-5>
- Holopainen, Sampsa 2016a: Substitution of Proto-Indo-Iranian and Proto-Iranian affricates and sibilants in Uralic, Poszter előadás, The Annual meeting of SLE, 2016, Nápoly. http://sle2016.eu/downloads/documents/SLE2016_Holopainen.pdf
- Holopainen, Sampsa 2016b: On the etymology of Hungarian *úr* 'lord, gentleman' and its possible cognates, *Folia Uralica Debreceniensia* 23, 57–68.
- Holopainen, Sampsa – Niklas Metsäranta 2016: Indo-European loanwords in Mari. Előadás, *Kielitieteen päivät*, Oulu, 26.5.2016 <http://finnugor.arts.unideb.hu/fud/fud23/fud23.pdf>
- Holopainen, Sampsa 2017a (megjelenés alatt): Indo-Iranian loanwords confined to Saami, in Sampsa Holopainen – Janne Saarikivi szerk.: *Περὶ ὀρθότητος ἐτύμων. Uusiutuva uralilainen etymologia*, Uralica Helsingiensia, Helsinki, Suomalais-Ugrilainen Seura.
- Holopainen, Sampsa 2017b (leadva 2016 októberében): Indo-Iranian loans in Finnic – a critical overview.
- Häkkinen, Jaakko 2009: Kantauralin ajoitus ja paikannus: perustelut puntarissa, *SUSA* 92, 9–56. <http://www.sgr.fi/susa/92/hakkinen.pdf>
- Janhunen, Juha 1982: On the structure of Proto-Uralic, *FUF* 44, 23–42.
- Junttila, Santeri 2015: *Tiedon kumuloituminen ja trendit lainasanatutkimuksessa. Kantasuomen balttilaislainojen tutkimushistoria*. Doktori disszertáció, Helsinki. <http://urn.fi/URN:ISBN:978-951-51-1842-4>
- Kallio, Petri 2008: On the “Early Baltic” loanwords in Common Finnic, in Alexander Lubotsky – Jos Schaeken – Jeroen Wiedenhof szerk.: *Evidence and counter-evidence: Essays in honour of Frederik Kortlandt 1* (Balto-Slavic and Indo-European linguistics, Studies in Slavic and General Linguistics 32.), Amsterdam – New York, 265–77.

- Kallio, Petri 2009: Stratigraphy of Indo-European loanwords in Saami, in Tiina Äikäs szerk.: *Mattut – maddagat: the roots of Saami ethnicities, societies and spaces*. (Publications of the Giellagas Institute 12.), Oulu, Oulun yliopisto, 30–45.
- Kallio, Petri 2012a: The non-initial-syllable vowel reductions from Proto-Uralic to Proto-Finnic, in Tiina Hyytiäinen – Lotta Jalava – Janne Saarikivi – Erika Sandman szerk.: *Per Urales ad Orientem* (SUST 264.), Helsinki, 163–75.
- Kallio, Petri 2012b: The prehistoric Germanic loanword strata in Finnic, in Riho Grünthal – Petri Kallio szerk.: *A linguistic map of prehistoric Northern Europe*, (SUST 266.), Helsinki, 225–38.
- Kallio, Petri 2015: Stratigraphy of Germanic loanwords in Finnic, in John Ole Askedal – Hans Frede Nielsen szerk.: *Early Germanic languages in contact* (North-Western European Language Evolution Supplement Series 27.), Amsterdam – Philadelphia, PA, 23–38.
- Kallio, Petri 2017 (megjelenés alatt): Ensi tavun diftongit kantasuomessa, in Sampsa Holopainen – Janne Saarikivi szerk.: *Περὶ ὀρθότητος ἐτύμων. Uusiutuva uralilainen etymologia*, Uralica Helsingiensia, Helsinki, Suomalais-Ugrilainen Seura.
- Karsten, T. E. 1915: *Germanisch-finnische Lehnwortstudien. Ein Beitrag zu den ältesten Sprach- und Kulturgeschichte der Germanen* (Acta Societatis Scientiarum Fennicae, Tomus XLV, No 2), Helsinki.
- Koivulehto, Jorma 1976: Vanhimmista germaanisista lainakosketuksista ja niiden ikäämisestä I–II, *Virittäjä* 80, 33–47, 247–90.
- Koivulehto, Jorma 1979: Lainoja ja lainakerrostumia, *Virittäjä* 83, 267–96.
- Koivulehto, Jorma 1981: Reflexe des germ. /ē¹/ im Finnischen und die Datierung der germanisch-finnischen Lehnbeziehungen, in *Beiträge zur Geschichte der deutschen Sprache und Literatur (Tübingen)* 103, 16–203, 333–76. [újráközölve: SUST 237.]
- Koivulehto, Jorma 1983: Suomalaisten maahanmuutto indoeurooppalaisten lainasanojen valossa, *SUSA* 78, 107–32.
- Koivulehto, Jorma 1984: Itämerensuomalais-germaaniset kosketukset, in Jarl Gallen et al. szerk.: *Suomen väestön esihistorialliset juuret* (Bidrag till kännedom av Finlands natur och folk 131), Helsinki, Societas Scientiarum Fennica, 191–206.
- Koivulehto, Jorma 1986: Die Sieverssche Regel im Lichte der germanisch-finnischen Lehnbeziehungen, in Béla Brogyani – Thomas Krömmelbein szerk.: *Germanic dialects: Linguistic and Philological Investigations* (Current Issues in Linguistics Theory 38.), Amsterdam, 249–94.
- Koivulehto, Jorma 1990: Frühe indogermanisch-uralische Sprachkontakte, in Vyach. Vs. Ivanov – T.M. Sudnik – E.A. Khelimskiy szerk.: *Uralo-indogermanica II*, Moskva, Institut slavyanovedeniya I balkanistiki AN SSSR, 3–9.
- Koivulehto, Jorma 1991: *Uralische Evidenz für die Laryngalthorie* (Veröffentlichungen der Kommission für Linguistik und Kommunikationsforschung, Heft 24), Wien, Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften.
- Koivulehto, Jorma 1999: Varhaiset indoeurooppalaiskontaktit: aika ja paikka lainasanojen valossa, in Paul Fogelberg szerk.: *Pohjan poluilla. Suomalaisten juuret nykytutkimuksen mukaan* (Bidrag till kännedom av Finlands natur och folk 153), Helsinki, Suomen Tiedeseura, 207–36.

- Koivulehto, Jorma 2001a: Zum frühen iranischen und indoiranischen lexikalischen Einfluss auf das Finnisch-Ugrische, in Klaus Karttunen – Petteri Koskikallio szerk.: *Vidyārnavaṇḍanam: essays in honour of Asko Parpola* (Studia Orientalia 94.), Helsinki, Finnish Oriental Society, 359–78.
- Koivulehto, Jorma 2001b: The earliest contacts between Indo-European and Uralic speakers in the light of lexical loans, in Christian Carpelan – Asko Parpola – Petteri Koskikallio szerk.: *Early Contacts between Uralic and Indo-European: linguistic and archaeological considerations* (SUST 242.), Helsinki, Suomalais-Ugrilainen Seura, 235–64.
- Koivulehto, Jorma 2007: Saamen ja suomen ’poro’, in Jussi Ylikoski – Ante Aikio szerk.: *Samit, sanit, satnehamit* (SUST 253.), Helsinki, Suomalais-Ugrilainen Seura, 251–58.
- Korhonen, Mikko 1981: *Johdatus lapin kielen historiaan*, Helsinki, Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.
- Kroonen, Guus 2013: *An etymological dictionary of Germanic inherited lexicon* (Leiden Indo-European Etymological Dictionary Series Vol 11), Brill, Leiden – Boston.
- Kuokkala, Juha 2012: *Jälkitavujen labiaalivokaalit saamessa ja itämerensuomessa*, Pro gradu -tutkielma (MA szakdolgozat), Helsinki. <http://urn.fi/URN:NBN:fi-fe201206085938>
- Kuokkala, Juha 2016: Vartalovokaalien substituutioista itämerensuomen germaanisissa lainasanoissa. Előadás, Kielitieteen päivät, Oulu 26.5.2016.
- Kuokkala, Juha 2017 (megjelenés alatt): Finnic-Saamic labial vowels of non-initial syllables: An etymological evaluation, in Sampsa Holopainen – Janne Saarikivi szerk.: *Περὶ ὀρθότητος ἐτύμων. Uusiutuva uralilainen etymologia*, Uralica Helsingensia, Helsinki, Suomalais-Ugrilainen Seura.
- Lang, Valter 2016: Early Baltic-Finnic contacts as evidenced by archaeological and linguistic data, *ESUKA – JEFUL* 2016, 7–1, 11–38.
- Lehtisalo, Toivo 1936: *Über die primären uralischen Ableitungssuffixe* (SUST 72.), Helsinki.
- LÄGLOS = Kylstra, A. D. et al. 1991–2012: *Lexikon der älteren Germanischen Lehnwörter der ostseefinnischen Sprachen I–III*, Amsterdam–New York/Atlanta, GA, Rodopi.
- LIV = Helmut Rix et al. szerk.: *Lexikon der indogermanischen Verben*, Wiesbaden, Reichelt.
- Moór, Elemér 1965: Úr és ország, *Nyelvtudományi Közlemények* 67, 139–42.
- A. Molnár Ferenc 2003: A magyar hosszúmássalhangzó-rendszer kialakulásáról és néhány finnugor eredetű szavunk hangtani fejlődéséről, *Nyelvtudományi Közlemények* 100, 198–211.
- Munkácsi, Bernát 1901: *Árja és kaukázusi elemek a finn-magyar nyelvekben*, Budapest, Magyar Tudományos Akadémia.
- Nieminen, Eino 1934: Der stammauslaut der ins urfinnische entlehnten baltischen ā-feminina und die Herkunftsfrage, *FUF* 22, 5–66.
- Parpola, Asko 1999: Varhaisten indoeurooppalaiskontaktien ajoitus ja paikannus kielitieteellisen ja arkeologisen aineiston perusteella, in Paul Fogelberg szerk.: *Pohjan pohuilla. Suomalaisten juuret nykytutkimuksen mukaan* (Bidrag till kännedom av Finlands natur och folk 153.), Helsinki, Suomen Tiedeseura, 180–206.

- Rédei, Károly 1986: *Zu den indogermanisch-uralischen Sprachkontakten* (Veröffentlichungen der Kommission für Linguistik und Kommunikationsforschung, Heft 16), Wien, Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften.
- Saarikivi, Janne 2004: Is there Palaeo-European substratum interference in western branches of Uralic? *SUSA* 90, 187–214.
- Saarikivi, Janne 2007: Uusia vanhoja sanoja, in Jussi Ylikoski – Ante Aikio szerk.: *Sámit, sánit, sátnehámit. Riepmočála Pekka Sammallahtii miessemánu 21. beaivve 2007.* (SUST 253.), Helsinki, Suomalais-Ugrilainen Seura, 325–47.
- Salminen, Tapani 2002: Problems in the taxonomy of the Uralic languages in the light of modern comparative studies, in *Лингвистический беспредел: сборник статей к 70-летию А. И. Кузнецовой*, Москва, Издательство Московского университета, 44–55. <http://www.helsinki.fi/~tasalmin/kuzn.html>
- Sammallahti, Pekka 1988: Historical phonology of the Uralic languages, in Denis Sinor szerk.: *The Uralic languages: description, history and foreign influences* (Handbuch der Orientalistik 8: Handbook of Uralic studies 1), Leiden, E. J. Brill, 478–554.
- Sammallahti, Pekka 1998: *The Saami Languages. An introduction*, Karašjohka, Davvi Girji.
- Sammallahti, Pekka 1999: Saamen kielen ja saamelaisten alkuperästä, in Paul Fogelberg szerk.: *Pohjan poluilla. Suomalaisten juuret nykytutkimuksen mukaan* (Bidrag till kännedom av Finlands natur och folk 153), Helsinki, Suomen Tiedeseura, 70–90.
- Sammallahti, Pekka 2001: The Indo-European loanwords in Saami, in Christian Carpelan – Asko Parpola – Petteri Koskikallio szerk.: *Early Contacts between Uralic and Indo-European: linguistic and archaeological considerations* (SUST 242.), 397–416.
- Setälä, E. N. 1906: Zur Herkunft und chronologie der älteren germanischen Lehnwörter in den ostseefinnischen Sprachen, *SUSA* 23, 1–50.
- SSA = Erkki Itkonen – Ulla-Maija Kulonen szerk.: 1992–2000, *Suomen sanojen alkuperä* 1–3, Etymologinen sanakirja, Helsinki.
- SUSA = Suomalais-Ugrilaisen Seuran Aikakauskirja
- SUST = Suomalais-Ugrilaisen Seuran Toimituksia
- UEW = Rédei, Károly et. al. 1986–1988: *Uralisches etymologisches Wörterburch*, Wiesbaden, Harrassowitz. Internetes változat (Uralonet): uralonet.nytud.hu
- de Vaan, Michiel 20013: *The Avestan vowels* (Leiden Studies in Indo-European 12.), Amsterdam–New York, Rodopi.
- VMS = Valdek Pall szerk.: *Väike murdesõnastik I–II*, Valgus, Tallinn, 1982–1989. Internetes változat: <http://www.eki.ee/dict/vms/>
- Zhivlov 2006 = Живлов, Михайл 2006: *Реконструкция праобско-угорского вокализма*, Диссертация, Москва.
- Zhivlov, Mikhail 2014: Studies in Uralic vocalism III. *Journal of Language Relationship* 12, 113–48.